DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 kwietnia 1937 r.

Nr 10

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

308

USTAWA

z dnia 29 marca 1937 r.

o dodatkowych kredytach na rok 1934/35.

Art. 1. Wydatki nadzwyczajne, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 13 marca 1934 r. na okres od 1 kwietnia 1934 do 31 marca 1935 (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 219) zwiększa się w grupie A. Administracja, w części 5 Ministerstwo Spraw Zagranicznych w dziale 3 „Urzędy zagraniczne" w nowoutworzonym paragrafie 9 „Budowle" o sumę 378.063 zł.

Art. 2. Na pokrycie wymienionego w art. 1 wydatku służą oszczędności, uzyskane ze zmniejszenia wydatku w grupie A. Administracja, w części 5 Ministerstwo Spraw Zagranicznych w wydatkach zwyczajnych w dziale 3 „Urzędy zagraniczne", w paragrafie 10 „Urzędy dyplomatyczne i konsularne" w sumie 378.063 zł.

Art. 3. Rozchody zwyczajne, ustalone w załączonych do budżetu na r. 1934/35 planach finansowo-gospodarczych, zwiększa się w grupie D. Fundusze, w części 13 — Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o następujące kwoty:

(1) w dziale 9 „Taksa administracyjna ogólna"	
§ 1 „Wydatki osobowe" o .	219.677 zł
§ 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia" o	147.560 „
§ 5 „Pomieszczenie" o . .	537.340 „
§ 6 „Wydatki biurowe" o . .	78.597 „
§ 8 „Inne wydatki" o . . .	178.093 „
§ 9 „Budowle" o	944.910 „
§ 10 „Pomoce naukowe i urządzenie lokali szkolnych o .	424.439 „
(2) w dziale 10 „Taksa administracyjna szkół artystycznych"	
§ 1 „Wydatki osobowe" o . .	26.690 „
§ 8 „Inne wydatki" o . . .	9.549 „
§ 12 „Higiena szkolna i wychowanie fizyczne" o . .	602 „
(3) w dziale 11 „Fundusz na rzecz szkół zawodowych"	
§ 3 „Zasiłek dla szkół zawodowych do uznania Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego" o	86.374 „
(4) w dziale 12 „Państwowe stypendia akademickie"	
§ 1 „Stypendia akademickie zwrotne w szkołach wyższych państwowych i niepaństwowych" o . . .	242.165 „
(5) w dziale 13 „Fundusz opłat studenckich"	
§ 6 „Wydatki administracyjne" o	189.742 zł
§ 10 „Wydatki na potrzeby pracowni, seminariów i bibliotek" (dotacje naukowe) o	683.700 „
§ 11 „Pomoc dla młodzieży akademickiej" o . . .	187.993 „

Art. 4. Na pokrycie rozchodów, przewidzianych w art. 3, służą:

1. Oszczędności, uzyskane ze zmniejszenia wydatków w załączonych do budżetu na r. 1934/35 planach finansowo-gospodarczych w grupie D. Fundusze, w części 13 — Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w następujących kwotach:

w dziale 9 „Taksa administracyjna ogólna"	
§ 4 „Środki lokomocji" . .	8.422 zł
§ 11 „Zasiłki"	3.455 „
§ 12 „Higiena szkolna i wychowanie fizyczne" . .	117.974 „
§ 13 „Wydatki organizacyjne i programowe" . . .	97.656 „
§ 14 „Muzea i biblioteki" . .	22.836 „
§ 15 „Dokształcanie nauczycieli i inspektorów" . .	275.501 „
w dziale 10 „Taksa administracyjna szkół artystycznych"	
§ 5 „Pomieszczenie" . . .	33.199 „
§ 10 „Pomoce naukowe i urządzenie lokali szkolnych" .	3.642 „
w dziale 11 Fundusz na rzecz szkół zawodowych"	
§ 2 „Zasiłki dla niższych i średnich szkół zawodowych oraz dla burs i patronatów młodzieży rękodzielniczej"	86.374 „
w dziale 13 „Fundusz opłat studenckich"	
§ 1 „Wydatki osobowe" . .	108.644 „
§ 9 „Wydatki na domy dla profesorów i studentów" .	192.903 „

2. Zwiększone w r. 1934/35 wpływy w grupie D. Fundusze, w części 13 — Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:

w dziale 9 „Taksa administracyjna ogólna"	
§ 1 „Opłaty uczniów" . .	1.185.894 zł
§ 2 „Różne wpływy" . . .	701.112 „
w dziale 12 „Państwowe stypendia akademickie"	
§ 1 „Opłaty studentów państwowych szkół akademickich"	40.200 „

§ 3 „Zwroty pobranych stypendiów" . . . . . 100.261 zł
w dziale 13 „Fundusz opłat studenckich"
§ 2 „Opłaty roczne" . . . 271.321 „
§ 4 „Spłata opłat odroczonych" 53.882 „
§ 5 „Opłaty manipulacyjne" . 73.143 „

3. Pozostałości wpływów z poprzednich okresów w grupie D. Fundusze, w części 13 — Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:

w dziale 9 „Taksa administracyjna" . . . . 117.766 zł
w dziale 12 „Państwowe stypendia akademickie" . . . . 101.704 „
w dziale 13 „Fundusz opłat studenckich" . . . . 361.542 zł

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1934 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 kwietnia 1937 r. Nr 27, poz. 187).

309
USTAWA
z dnia 29 marca 1937 r.
o dodatkowych kredytach na rok 1936/37.

Art. 1. Wydatki zwyczajne, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 185), zwiększa się w grupie A. Administracja o następujące kwoty:

1) w części 7 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych:
w dziale 1 „Zarząd centralny"
w § 1 „Płace" o . . . . 14.050 zł
w dziale 2 „Województwa i starostwa"
w § 1 „Płace" o . . . . 421.950 zł
w dziale 4 „Policja Państwowa"
w § 1 „Płace" o . . . . 2.448.420 zł
w § 2 „Różne świadczenia osobowe" o . . . . . 132.120 zł
w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia" o . . . 400.000 zł
w § 4 „Środki lokomocji" o . 150.000 zł
w § 5 „Pomieszczenie" o . 174.360 zł
w § 6 „Wydatki biurowe" o . 270.622 zł
w § 10 „Umundurowanie" o . 97.500 zł
w § 11 „Wyszkolenie" o . . 90.000 zł

2) w części 8 Ministerstwo Skarbu:
w dziale 1 „Zarząd centralny"
w rozdziale 1 „Zarząd centralny Ministerstwa Skarbu"
w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia" o . . 50.000 zł
w § 6 „Wydatki biurowe" o . 32.000 zł
w dziale 2 „Władze i urzędy skarbowe"
w § 3 „Podróże służbowe i przesiedlenia" o . . . . 1.000.000 zł
w dziale 5 „Ogólny zarząd skarbowy"
w § 11 „Różne wydatki" o . 800.000 zł

3) w części 13 Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
w dziale 1 „Administracja szkolna"
w § 1 „Płace" o . . . . 85.300 zł
w dziale 2 „Wyznania religijne"
w § 12 „Wyznanie prawosławne" o . . . . 22.900 zł
w dziale 6 „Nauka i szkolnictwo wyższe"
w § 1 „Płace" o . . . . 60.000 zł
w dziale 8 „Archiwa"
w § 1 „Płace" o . . . . 2.800 zł

4) w części 14 Ministerstwo Opieki Społecznej:
w dziale 9 „Świadczenia socjalne"
w rozdziale 3 „Zatrudnienie i migracja"
w § 23 „Dopłaty do zabezpieczenia na wypadek bezrobocia oraz pomoc dla bezrobotnych" o . . . . . 1.800.000 zł

Art. 2. W budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 r. (Dz U. R. P. Nr 23, poz. 185):

a) zmniejsza się w grupie A. Administracja — wydatki zwyczajne o następujące kwoty:
w części 13 — Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
w dziale 4 „Szkolnictwo ogólnokształcące"
w § 1 „Płace" o . . . . 85.300 zł

w dziale 6 „Nauka i szkolnictwo wyższe"
w § 5 „Pomieszczenie" o . 60.000 zł
w dziale 7 „Sztuka"
w § 1 „Płace" o . . . . 22.900 zł
w dziale 8 „Archiwa"
w § 5 „Pomieszczenie" o . . 2.800 zł

b) zwiększa się wpłatę do Skarbu Państwa w grupie C Monopole, w części 8 — Ministerstwo Skarbu
w dziale 16 „Monopol spirytusowy" o sumę . . . 7.881.022 zł

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 kwietnia 1937 r. Nr 27, poz. 188).

310
USTAWA

z dnia 7 kwietnia 1937 r.

o konwersji i zamianie papierów emisyjnych państwowych, samorządowych i gwarantowanych przez Skarb Państwa, wypuszczonych w walutach obcych.

Art. 1. (1) Papiery emisyjne państwowe, wypuszczone w walutach obcych, będą na żądanie posiadaczy skonwertowane na obligacje państwowej pożyczki wewnętrznej (art. 4).

(2) Papiery emisyjne samorządowe i gwarantowane przez Skarb Państwa, wypuszczone w walutach obcych, będą na żądanie posiadaczy zamienione przez Skarb Państwa na obligacje państwowej pożyczki wewnętrznej (art. 4).

(3) Przepisy ust. (1) i ust. (2) stosuje się do następujących papierów emisyjnych:

1) 6% pożyczki dolarowej, wypuszczonej dnia 1 kwietnia 1920 r. na podstawie ustawy z dnia 28 marca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr 29, poz. 252);
2) 8% pożyczki dolarowej, wypuszczonej dnia 1 stycznia 1925 r. na podstawie ustawy z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 154);
3) 7% pożyczki stabilizacyjnej, wypuszczonej dnia 15 października 1927 r. na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 789);
4) 7% pożyczki dolarowej m. st. Warszawy, wypuszczonej dnia 1 lutego 1928 r. na podstawie uchwały Rady Miejskiej m. st. Warszawy z dnia 5 marca 1928 r., zatwierdzonej reskryptem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr III. S. F. 827/28 z dnia 6 marca 1928 r.;
5) 7% pożyczki dolarowej Województwa Śląskiego, wypuszczonej dnia 1 czerwca 1928 r. na podstawie ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 28 lutego 1928 r. (Dziennik Ustaw Śląskich Nr 7, poz. 14);
6) innych papierów emisyjnych, wypuszczonych w walucie dolarowej, które ustali rozporządzenie Ministra Skarbu, z wyjątkiem obligacyj serii III 4% premiowej pożyczki dolarowej, wypuszczonej na podstawie ustawy z dnia 1 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 66).

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ustalenia w drodze rozporządzenia terminu rozpoczęcia i czasu trwania konwersji i zamiany oraz warunków, na jakich konwersja i zamiana będą zaofiarowane posiadaczom poszczególnych papierów emisyjnych z następującymi zastrzeżeniami:

1) czas trwania konwersji i zamiany nie może być krótszy niż rok;

2) przy ustalaniu kursu, według którego konwersja i zamiana poszczególnych papierów emisyjnych będą dokonywane, musi być uwzględniona premia wykupu, jeżeli taką premię wykupu przewidują warunki emisji danego papieru;

3) obligacje 6% pożyczki dolarowej, wypuszczonej dnia 1 kwietnia 1920 r. na podstawie ustawy z dnia 28 marca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr 29, poz. 252), będą konwertowane przy przeliczeniu waluty dolarowej na złote według kursu nie niższego niż 6 złotych za jednego dolara, obligacje 7% pożyczki stabilizacyjnej, wypuszczonej dnia 15 października 1927 r. na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 789), — według kursu nie niższego niż 7,04 złotych za jednego dolara, a inne papiery emisyjne — według kursu nie niższego niż 5,30 złotych za jednego dolara.

Art. 3. Jeżeli papiery emisyjne, nie zgłoszone do konwersji lub zamiany na podstawie przepisów ustawy niniejszej, będą w przyszłości konwertowane na inne papiery emisyjne, wypuszczone w walutach obcych, posiadacze obligacyj państwowej pożyczki wewnętrznej (art. 4) będą mieli prawo do nowej konwersji

na papiery, wypuszczone w walutach obcych z takim samym oprocentowaniem, terminem umorzenia i kursem wykupu, jak papiery, zaofiarowane posiadaczom, którzy nie zgłosili się do konwersji i zamiany.

Art. 4. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczenia na cele, wymienione w art. 1, wewnętrznej pożyczki państwowej w obligacjach na okaziciela, opiewających na złote i oprocentowanych w wysokości $4^1/_2$ od sta w stosunku rocznym ($4^1/_2$% Wewnętrzna Pożyczka Państwowa 1937 r.).

(2) Wysokość emisji $4^1/_2$% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r. ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia stosownie do ilości papierów emisyjnych, zgłoszonych do konwersji i zamiany.

Art. 5. Kapitał i odsetki $4^1/_2$% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r. zabezpiecza się całym ruchomym i nieruchomym majątkiem Państwa.

Art. 6. Obligacje $4^1/_2$% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r. oraz przychody od tych obligacji wolne są od wszelkich podatków i danin państwowych oraz samorządowych.

Art. 7. Obligacje $4^1/_2$% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r. mają wszelkie prawa papierów pupilarnych i mogą być używane do lokowania kapitałów osób, pozostających pod opieką i kuratelą, jako też kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacji publicznych, kaucji cywilnych i wojskowych.

Art. 8. Spłata $4^1/_2$% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r. nastąpi najpóźniej w ciągu 21 lat od daty jej wypuszczenia przez częściowe umarzanie dwa razy do roku w drodze losowania obligacyj lub ich skupu z wolnej ręki.

Art. 9. Obligacje $4^1/_2$% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r. ulegają przedawnieniu po upływie lat 20 od dnia wylosowania ich do umorzenia, kupony zaś od obligacyj — po upływie lat 5 od dnia ich płatności.

Art. 10. Wszystkie inne warunki pożyczki oraz warunki jej wypuszczenia, w szczególności termin płatności kuponów, plan umorzenia i wysokość odcinków obligacyj oraz termin jej wypuszczenia, ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 11. Upoważnia się Ministra Skarbu do przeprowadzenia rozrachunku z dłużnikami z tytułu przejęcia przez Skarb Państwa ich papierów emisyjnych, zamienionych na podstawie ustawy niniejszej na obligacje $4^1/_2$% Wewnętrznej Pożyczki Państwowej 1937 r., jak również z tytułu bonów Skarbu Państwa, wypuszczonych na podstawie art. 12.

Art. 12. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczenia długoterminowych 3% bonów Skarbu Państwa, przeznaczonych wyłącznie na zamianę — na żądanie posiadacza — kuponów od wypuszczonych w walutach obcych papierów emisyjnych państwowych, samorządowych i gwarantowanych przez Skarb Państwa, które bądź nie będą objęte konwersją i zamianą, bądź nie będą zgłoszone do konwersji i zamiany (art. 1), oraz do ustalenia warunków wypuszczenia tych bonów z tym, że termin ich płatności nie może być dłuższy niż lat 20.

Art. 13. Upoważnia się Ministra Skarbu do przedłużenia okresu spłat, obniżenia oprocentowania i określenia innych warunków zobowiązań związków samorządowych z tytułu pożyczek, zabezpieczających „8% Gwarantowane Złote Obligacje Komunalne Banku Gospodarstwa Krajowego w Polsce z 1925 r." (Guaranteed and Municypally Secured 8% Sinking Fund Gold Bonds of the National Economic Bank, Poland 1925) oraz „Gwarantowane i Zabezpieczone 8% Amortyzowane Złote Obligacje Banku Gospodarstwa Krajowego w Polsce z 1926 r." (National Economic Bank Poland, Guaranteed and Secured 8% Sinking Fund Gold Bonds 1926). Obligacje te nie będą objęte zamianą, przewidzianą w art. 1.

Art. 14. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu, a co do art. 11 i 13 — w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 15. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 kwietnia 1937 r. Nr 28, poz. 207).

311

USTAWA

z dnia 7 kwietnia 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 252), zmienionym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 427) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się nowy ust. 5) o brzmieniu:

„5) Minister Skarbu określa sposób wymiaru podatku od oleju mineralnego, zawartego w wyrobach przywożonych z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska.";

2) w art. 3 ust. 1) otrzymuje brzmienie:

„1) Minister Skarbu uprawniony jest do zwolnienia od podatku lub do obniżenia podatku od olejów mineralnych, wymienionych w art. 2, przeznaczonych do poruszania silników w przemyśle i rolnictwie, do oczyszczania szybów naftowych, do nawęglania gazu świetlnego, do naprawy dróg, na potrzeby wojska, władz i przedsiębiorstw państwowych, przedstawicielstw dyplomatycznych i zawodowych przedstawicielstw konsularnych obcych państw z zastrzeżeniem wzajemności, wreszcie jako środek opałowy, rozczyniający, zmiękczający lub wyciągowy w przemyśle.";

w ust. 2 skreśla się punkty b) i c), a pkt d) oznacza się literą b);

3) w art. 6 skreśla się ust. 2), a dotychczasowe ust. 3) i 4) otrzymują numerację 2) i 3);

4) w art. 7 w ust. 1) skreśla się wyrazy: „w stosunku 2% miesięcznie";

5) w art. 10 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1) oraz dodaje się nowe ust. 2) i 3) o brzmieniu:

„2) Podatek uiszczony od oleju mineralnego, użytego następnie do sporządzenia wyrobów przemysłowych, wywiezionych za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, podlega zwrotowi.

3) Minister Skarbu ustali w drodze rozporządzenia warunki stosowania postanowień niniejszego artykułu.";

6) w art. 20 ust. 1) otrzymuje brzmienie:

„1) Urzędnikom władz skarbowych, powołanym do wykonywania kontroli nad produkcją, służy wolny wstęp w każdej porze dnia i nocy do wszelkich pomieszczeń wytwórni.".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 252) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej poleca się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 kwietnia 1937 r. Nr 28, poz. 208).

312

USTAWA

z dnia 9 kwietnia 1937 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Sprzedaż wyrobów tytoniowych, zarówno hurtowa jak i detaliczna, może być wykonywana z wyjątkami, przewidzianymi w art. 3, 3a i 7, tylko przez osoby fizyczne lub prawne, z który-

mi Polski Monopol Tytoniowy zawrze odpowiednie umowy.

Przy zawieraniu umów z Polskim Monopolem Tytoniowym o sprzedaż wyrobów tytoniowych przy równych warunkach pierwszeństwo mają inwalidzi wojenni, wdowy po nich i po poległych na wojnie oraz uczestnicy walk o Niepodległość i ich organizacje.";

2) po art. 2 wstawia się nowy art. 2a treści następującej:

„Sprzedaż wyrobów tytoniowych, zarówno hurtowa jak i detaliczna, może być wykonywana przez osoby, które zawarły odpowiednie umowy w myśl art. 2, jak i przez osoby, sprzedające w myśl art. 3, 3a i 7 — jedynie na własne ryzyko i rachunek.";

3) po art. 2a wstawia się nowy art. 2b treści następującej:

„Umowy o hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych będzie Polski Monopol Tytoniowy zawierał na zasadach rejonów terytorialnych, a w umowach o sprzedaż detaliczną — określi stałe miejsce zakupu wyrobów tytoniowych. Minister Skarbu ustala ilość przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych, dla których prowadzenia wymagane jest zezwolenie władzy skarbowej, albo zawarcie umowy z Polskim Monopolem Tytoniowym.";

4) po artykule 3 wprowadza się nowy artykuł 3a treści następującej:

„Minister Skarbu może zezwolić na prowadzenie detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych w zakładach hotelarskich, gastronomicznych, kantynach i bufetach (poza miejscami, wymienionymi w art. 3) oraz na obszarach gmin wiejskich, bez zawierania umowy z Polskim Monopolem Tytoniowym pod warunkami przez siebie określonymi.";

5) art. 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„Przedsiębiorstwo Polski Monopol Tytoniowy może wprowadzać do obrotu wyroby tytoniowe również za pośrednictwem hurtowni, prowadzonych we własnym zarządzie.".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do stopniowego wprowadzania w życie postanowień niniejszej ustawy na poszczególnych obszarach w ten sposób, by wprowadzenie jej na terytorium całego Państwa nastąpiło najpóźniej do dnia 1 kwietnia 1938 r.

Art. 3. (1) Osoby, trudniące się sprzedażą detaliczną wyrobów tytoniowych w sposób ciągły co najmniej w okresie półrocznym do dnia 1 marca 1937 r. włącznie bez zezwolenia, mogą wykonywać tę sprzedaż w ciągu roku od chwili wprowadzenia w życie postanowień niniejszej ustawy na obszarze, gdzie znajdują się ich przedsiębiorstwa, w trybie określonym w art. 2. Osoby te nie będą jednak mogły otrzymywać w tym czasie rabatów przy nabywaniu wyrobów tytoniowych.

(2) Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania do osób, które sprzedaż wyrobów tytoniowych będą prowadziły bez umów bądź zezwoleń, w myśl przepisów, wydanych przez Ministra Skarbu na zasadzie art. 3a.

Art. 4. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą niniejszą.

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 kwietnia 1937 r. Nr 29, poz. 218)

313

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 14 kwietnia 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień porozumienia Rzeczypospolitej Polskiej z Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 22 marca 1937 r. w sprawie clenia opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia Rzeczypospolitej Polskiej z Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 22 marca 1937 r., w sprawie clenia opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 11 kwietnia 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 kwietnia 1937 r. Nr 29, poz. 219).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1937 r. (poz. 313).

No. P. II. WB. 65/16/37. Warszawa, dnia 22 marca 1937.

Panie Ambasadorze,

Mam zaszczyt, z polecenia mego Rządu zaproponować Waszej Ekscelencji następujące porozumienie:

1) Cło konwencyjne w wysokości 160 zł od 100 kg, przewidziane dla opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych (poz. 730 z p. 3 polskiej taryfy celnej przywozowej) w dodatkowym układzie z dnia 2 marca 1936 r. do traktatu handlowego z Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską, będzie stosowane do opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych drutowych (bez rantów) pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa, o wymiarach następujących:

4.00 × 25
4.50 × 19
5.00 × 19
6.00 × 19
7.00 × 19
8.00 × 19.

Podane wymiary oznaczają średnicę przecięcia płaszcza opony oraz średnicę wewnętrzną opony. Te wymiary, jak również oznaczenie H.D.V. lub A.D.V. oraz główka konia, powinny być odlane na oponie.

2) Niniejsze porozumienie wejdzie w życie 30 dnia od daty ustalonej za wspólną zgodą przez Wysokie Umawiające się Strony, które wymienią w tym celu odnośne noty.

3) Niniejsze porozumienie pozostanie w mocy tak długo, jak długo będzie obowiązywać zniżka celna przewidziana dla pozycji 730 z p. 3 polskiej taryfy celnej, wymienionej w liście A, załączonej do powyższego układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r.

4) Postanowienia p. 1 niniejszego porozumienia będą stosowane prowizorycznie począwszy od 20 dnia od daty wymiany not, stanowiących niniejsze porozumienie.

Byłbym obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Jego Brytyjskiej Mości przyjmie powyższe porozumienie.

Proszę przyjąć, Panie Ambasadorze, wyrazy mego bardzo wysokiego poważania.

Podsekretarz Stanu:
Szembek

Do Jego Ekscelencji
Sir Howard William Kennard
Ambasadora Nadzwyczajnego
i Pełnomocnego
Wielkiej Brytanii
w Warszawie.

Przekład.

No. 42.
(20/21/37).

Ambasada Brytyjska

Warszawa,

dnia 22 marca 1937 r.

Ekscelencjo,

Notą No. P. II. WB. 65/16-37 z dnia 22 marca 1937 r., Wasza Ekscelencja zechciała zakomunikować mi co następuje:

„Mam zaszczyt, z polecenia mego Rządu zaproponować Waszej Ekscelencji następujące porozumienie:

1) Cło konwencyjne w wysokości 160 zł od 100 kg, przewidziane dla opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych (poz. 730 z p. 3 polskiej taryfy celnej przywozowej) w dodatkowym układzie z dnia 2 marca 1936 r. do traktatu handlowego z Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską, będzie stosowane do opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych drutowych (bez rantów) pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa, o wymiarach następujących:

4.00 × 25
4.50 × 19
5.00 × 19
6.00 × 19
7.00 × 19
8.00 × 19.

Podane wymiary oznaczają średnicę przecięcia płaszcza opony oraz średnicę wewnętrzną opony. Te wymiary, jak również oznaczenie H.D.V. lub A.D.V. oraz główka konia, powinny być odlane na oponie.

2) Niniejsze porozumienie wejdzie w życie 30 dnia od daty ustalonej za wspólną zgodą przez Wysokie Umawiające się Strony, które wymienią w tym celu odnośne noty.

3) Niniejsze porozumienie pozostanie w mocy tak długo, jak długo będzie obowiązywać zniżka celna przewidziana dla pozycji 730 z p. 3 polskiej taryfy celnej, wymienionej w liście A, załączonej do powyższego układu dodatkowego z dnia 2 marca 1936 r.

4) Postanowienia p. 1 niniejszego porozumienia będą stosowane prowizorycznie począwszy od 20 dnia od daty wymiany not, stanowiących niniejsze porozumienie.

Byłbym obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Jego Brytyjskiej Mości przyjmie powyższe porozumienie".

2) Potwierdzając odbiór powyższej noty, mam zaszczyt poinformować Waszą Ekscelencję, że Rząd Jego Królewskiej Mości w Zjednoczonym Królestwie przyjmuje porozumienie zaproponowane w tej nocie.

Korzystam z tej sposobności by ponowić Waszej Ekscelencji zapewnienie mego najwyższego poważania.

H. W. Kennard

Do Jego Ekscelencji
Hrabiego J. Szembeka,
P. O. Ministra Spraw Zagranicznych,
Warszawa.

314

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 kwietnia 1937 r.

w sprawie zakazu wywozu pszenicy, żyta i owsa oraz produktów ich przemiału.

Na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Wywóz z polskiego obszaru celnego pszenicy, żyta i owsa oraz produktów ich przemiału jest zabroniony.

§ 2. Upoważnia się Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrem Spraw Wewnętrznych do zezwalania na wywóz zbóż i produktów wymienionych w § 1 oraz do ustalania warunków, na jakich zezwolenia te będą wydawane.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 lipca 1937 r.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 kwietnia 1937 r. Nr 28, poz. 210).

315

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 marca 1937 r.

o zmianie w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Nowogródku.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Siedzibę urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych w Słonimie przenosi się do Baranowicz i nadaje się temu urzędowi nazwę: „Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Baranowiczach".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1937 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 kwietnia 1937 r. Nr 27, poz. 199).

316

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 marca 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 16 stycznia 1937 r. o obliczeniu i poborze nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej w 1937 r.

Na podstawie art. 8 ust. 1 i art. 12 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 248) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu z dnia 16 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 53) o obliczeniu i poborze nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej w 1937 r. wprowadza się zmiany następujące:

1) § 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Kwoty nadzwyczajnej daniny majątkowej, obliczone na 1937 rok, płatne są jednorazowo w terminie do dnia 30 listopada 1937 r.";

2) § 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„1) O wysokości nadzwyczajnej daniny majątkowej zawiadamia się płatników przez doręczenie im nakazów zapłaty według ustalonych wzorów.

2) Nakazy zapłaty doręcza się płatnikom w terminie do dnia 15 listopada 1937 r. włącznie.

3) W razie doręczenia nakazów zapłaty po terminach wyznaczonych w ust. 2, kwota nadzwyczajnej daniny majątkowej jest płatna w ciągu dni 30, licząc od dnia następnego po doręczeniu."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 kwietnia 1937 r. Nr 27, poz. 200)

317

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 kwietnia 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zwolnieniu od cła cynku i jego stopów oraz ołowiu i jego stopów.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Niżej wymienione towary, przywożone z zagranicy zwalnia się od cła:

Poz. tar. cel. przywoz.	Nazwa towaru
968	Cynk i jego stopy:
p. 1.	gąski, pręty i płyty lane nieobrobione
p. 2.	pył cynkowy
p. 3a	blachy, płyty — surowe
p. 4.	cynk w złomie i odpadkach
969	Ołów i jego stopy:
p. 1.	wlewki, pręty i płyty lane nieobrobione:
	a) z ołowiu miękkiego
	b) z ołowiu twardego
	c) z innych stopów ołowiu oraz stopów łożyskowych o przeważającej zawartości ołowiu
p. 4.	ołów w złomie, odpadkach
p. 5.	proszek i pył ołowiany.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 kwietnia 1937 r. Nr 27, poz. 201).

318

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 3 kwietnia 1937 r.

o czynnościach rozrachunkowych związanych z obrotem towarowym i turystycznym polsko-jugosłowiańskim.

Na podstawie art. 18 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o Polskim Instytucie Rozrachunkowym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 582) zarządzam co następuje:

§ 1. Instytucje, które spełniały dotychczas czynności rozrachunkowe związane z obrotem towarowym i turystycznym polsko - jugosłowiańskim, mogą je pełnić do dnia 14 kwietnia 1937 r. włącznie.

§ 2. Czynności, o których mowa w § 1, będzie od dnia 15 kwietnia 1937 r. wykonywał Polski Instytut Rozrachunkowy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 kwietnia 1937 r. Nr 27, poz. 204).

319

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 5 marca 1937 r.

w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad w formie not, wymienionych w Moskwie dnia 31 marca 1936 r., o opłatach portowych.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie punktu 3 porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad w formie not, wymienionych w Moskwie dnia 31 marca 1936 r., o opłatach portowych (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 3, poz. 25) Rząd Polski zgłosił przystąpienie Wolnego Miasta Gdańska do powyższego porozumienia z dniem 10 marca 1937 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 kwietnia 1937 r. Nr 27, poz. 206).

320

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 26 lutego 1937 r.

w sprawie przystąpienia Finlandii do konwencji międzynarodowej z dnia 20 kwietnia 1929 r. o zwalczaniu fałszowania pieniędzy oraz do protokołu fakultatywnego z dnia 20 kwietnia 1929 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, zgodnie z komunikatem Sekretarza Generalnego Ligi Narodów, że w wykonaniu postanowień art. 21 konwencji międzynarodowej o zwalczaniu fałszowania pieniędzy, podpisanej w Genewie dnia 20 kwietnia 1929 r. wraz z protokołem, oraz p. 3 protokołu fakultatywnego, podpisanego w Genewie dnia 20 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 102, poz. 919), został złożony Sekretarzowi Generalnemu Ligi Narodów dnia 25 września 1936 r. w imieniu Rządu Finlandzkiego dokument przystąpienia do powyższej konwencji i protokołu oraz do protokołu fakultatywnego.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 kwietnia 1937 r. Nr 28, poz. 213).

321

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 marca 1937 r.

o uzupełnieniu spisu urzędów celnych, w których może być dokonywane wstępne badanie towarów.

Na podstawie art. 40 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Dołączony do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 grudnia 1934 r. spis urzędów celnych, w których może być dokonywane wstępne badanie towarów (Monitor Polski Nr 287, poz. 395 z 1934 r. i Nr 93, poz. 174 z 1936 r. przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. z r. 1934 Nr 35, poz. 466 i z r. 1936 Nr 11, poz. 347), uzupełnia się dodaniem (w ustępie C tego spisu) podurzędów celnych: Nowy Bytom (urząd macierzysty w Chebziu) oraz Katowice Huta Baildon (urząd macierzysty w Katowicach).

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 marca 1937 r. Nr 63, poz. 92).

322

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 kwietnia 1937 r.

w sprawie ryczałtów dla poborców skarbowych.

Na podstawie § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Poborcom skarbowym, pełniącym służbę w Urzędach Skarbowych, których terytorialny zakres działania ograniczony jest tylko do miast z wyłączeniem powiatów, przyznaję, począwszy od dnia 1 kwietnia 1937 r., zamiast zwrotu kosztów przejazdu w mieście ryczałt w kwocie 30 zł (trzydzieści zł) miesięcznie, płatny z dołu łącznie z uposażeniem (wynagrodzeniem) miesięcznym z kredytów przeznaczonych na podróże służbowe.

§ 2.

Powyższy ryczałt nie przysługuje poborcom skarbowym, pozostającym w stanie nieczynnym, zawieszonym w pełnieniu służby, jak również w przypadkach niepełnienia z jakiegokolwiek powodu co najmniej przez 14 dni w miesiącu obowiązków, przywiązanych do stanowiska i miejsca służbowego, w związku z którymi ryczałt został przyznany.

Przy przerwach w pełnieniu tych obowiązków trwających z jakichkolwiek powodów dłużej niż 14 dni nie należy się ryczałt za cały czas przerwy od dnia jej powstania.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

323

OBWIESZCZENIE
URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 5 kwietnia 1937 r.

w sprawie wylosowanych numerów obligacji serii I 4% państwowej renty złotej.

Podaje się do wiadomości, że zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1936 r. o wypuszczeniu I serii 4% państwowej renty złotej (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 194), zostało w dniu 1 kwietnia 1937 r. wylosowanych do umorzenia 29 obligacji po 10.000 zł w zł. każda, na ogólną sumę nominalną 290.000 zł w zł., oznaczonych następującymi numerami:

Nr Nr	Nr Nr	Nr Nr	Nr Nr
171	2987	4353	5534
512	3278	4554	5539
542	3460	4946	5715
576	3530	4983	5902
957	3604	5042	6370
1272	3677	5117	6410
1345	4040	5506	6972
1456			

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 kwietnia 1937 r. Nr 81, poz. 117).

324

OBWIESZCZENIE
URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 5 kwietnia 1937 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania, w okresie czasu od 4 do 25 marca 1937 r., umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr Nr	data wylosow.	Nr Nr	data wylosow.
2326	18.III. 1937 r.	23590	4.III. 1937 r.
5441	25 „ „	25844	18 „ „
8612	11 „ „	25980	18 „ „
10966	4 „ „	27804	25 „ „
11273	25 „ „	29850	18 „ „
11413	11 „ „	31021	11 „ „
11762	18 „ „	32915	25 „ „
12348	11 „ „	33053	11 „ „
17023	25 „ „	33285	18 „ „
17175	11 „ „	34757	4 „ „
19963	25 „ „	35890	4 „ „
20085	4 „ „	37306	4 „ „
21144	18 „ „	38570	4 „ „
22921	25 „ „	39841	11 „ „

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 kwietnia 1937 r. Nr 81, poz. 118).

325

OBWIESZCZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 31 marca 1937 r.

o zmianie w taryfie opłat portowych.

Stosownie do § 7 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 kwietnia 1936 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o morskich opłatach portowych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 39, poz. 295) ogłaszam poniższą zmianę w obwieszczeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 maja 1936 r. o taryfie niektórych opłat portowych (Monitor Polski Nr 122, poz. 222) w brzmieniu obwieszczenia z dnia 17 lutego 1937 r. (Monitor Polski Nr 42, poz. 58):

W pozycji I — Opłaty za wejście i wyjście (tonażowe) — tekst uwagi do ust. 2 pozycji I ulega zmianie, a mianowicie ustęp drugi tej uwagi otrzymuje brzmienie:

„Linie regularne: utrzymujące komunikację z portami Morza Śródziemnego oraz utrzymujące komunikację z portami Finlandii Zachodniej (Zatoki Botnickiej) na trasie od Abo (Turku) do Uleaborg mogą wyznaczyć najwyżej 3 porty jako końcowe. Linie pozaeuropejskie, z wyjątkiem śródziemnomorskich, mogą podać więcej portów końcowych".

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z „Minitora Polskiego" z dnia 6 kwietnia 1937 r. Nr 78, poz. 113).

326

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 7 kwietnia 1937 r.

w sprawie zmiany regulaminu Komisyj stałych Rady Spółdzielczej.

Na podstawie § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu o organizacji Rady Spółdzielczej z dnia 26 września 1934 roku (Dz. U. R. P. z dnia 12.X. 1934 r. Nr 89, poz. 817) Rada Spółdzielcza uchwałą z dnia 17 i 23 marca 1937 r. wprowadza następującą zmianę regulaminu Komisyj stałych Rady Spółdzielczej, uchwalonego przez Radę na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 1935 r.:

Dotychczas obowiązujący § 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 7. Komisja Budżetowo - Finansowa współpracuje z Przewodniczącym Rady w dziedzinie:

a) przygotowywania projektów uchwał Rady Spółdzielczej w sprawie wysokości opłat stałych i za rewizje oraz za specjalne świadczenia Rady;

b) układania planów użycia wszelkich funduszów, przeznaczonych na cele ruchu spółdzielczego przez ustawę o spółdzielniach lub Państwo."

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *St. Sadkowski.*

327

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 7 kwietnia 1937 r.

Przepisy

o opłatach za rewizje spółdzielni i specjalne świadczenia Rady Spółdzielczej.

Uchwała Rady Spółdzielczej z dnia 17 i 23 marca 1937 roku.

Na podstawie art. 62 ust. 3, 69, 119 oraz 117 p. 3 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 495 z dn. 27 czerwca 1934 r.) Rada Spółdzielcza ustala następujące przepisy o opłatach za dokonane przez Przewodniczącego Rady rewizje spółdzielni i ich zrzeszeń oraz za specjalne świadczenia Rady Spółdzielczej:

§ 1. Koszty nadzoru i rewizji, dokonanych przez Przewodniczącego Rady Spółdzielczej uiszcza rewidowana spółdzielnia, zgodnie z ust. 3 art. 62, Radzie Spółdzielczej. Płynące stąd kwoty zarachowuje się na budżet Rady Spółdzielczej.

Przeprowadzanie rewizji spółdzielni niezwiązkowych Przewodniczący Rady może powierzyć wyznaczonym przez siebie rewidentom, związkom rewizyjnym, organom samorządu gospodarczego lub innym organizacjom. W tym przypadku osoby lub organizacje, wyznaczone przez Przewodniczącego do przeprowadzania rewizji, otrzymują umówione z nim wynagrodzenie.

§ 2. Spółdzielnie niezwiązkowe uiszczają za rewizję na rzecz Rady Spółdzielczej opłaty stałe, płatne z góry w równych ratach kwartalnych.

Wysokość opłat ustala na każdy okres budżetowy Rada Spółdzielcza, zatwierdzając tabelę opłat, która będzie ogłaszana w Dz. Urz. Min. Skarbu jako załącznik do § 2 niniejszego obwieszczenia.

§ 3. Wymiaru stałych opłat rocznych dokonywa Przewodniczący Rady Spółdzielczej indywidualnie dla każdej spółdzielni z góry na cały okres budżetowy (od 1-go kwietnia do 31 marca) na podstawie danych bilansowych (sprawozdań rachunkowych) za poprzedzający okres obrachunkowy. Jeżeli spółdzielnia nie nadesłała przed dniem 15 marca sprawozdania za ostatni okres obrachunkowy, Przewodniczący Rady może uznać, jako podstawę wymiaru opłaty stałej, jedno z poprzednich sprawozdań.

Wykazy należności winny zawierać: nazwę spółdzielni, okres budżetowy, za który dokonano wymiaru, oraz wysokość raty kwartalnej.

§ 4. Spółdzielnie, występujące lub wykluczone ze związków, uiszczają opłatę stałą, poczynając od pierwszego dnia kwartału, następującego po kwartale, w którym miało miejsce wystąpienie czy wykluczenie ze związku.

Spółdzielnie, przystępujące do związków, uiszczają opłatę do końca kwartału, w którym związek powziął ostateczną decyzję o przyjęciu spółdzielni.

§ 5. Opłaty stałe, płatne z góry w równych ratach kwartalnych, uiszczają również związki rewizyjne, posiadające przyznane im prawo rewizji (art. 69 ustawy o spółdzielniach) w wysokości, ustalonej w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy o spółdzielniach.

Przepisy § 3 niniejszej uchwały odnoszą się również do opłat, uiszczanych przez związki rewizyjne.

§ 6. Spółdzielnie niezwiązkowe, niezależnie od stałej opłaty, uiszczają tytułem zwrotu kosztów przeprowadzania rewizji specjalną opłatę rewizyjną w wysokości zł 45.— za każdy dzień pracy jednego rewidenta. Przy obrachunku należności z tytułu opłaty rewizyjnej część dnia pierwszego względnie ostatniego przyjmuje się za cały dzień.

Opłatą rewizyjną objęte są koszty podróży oraz diety w czasie rewizji.

§ 7. Spółdzielnie związkowe, których członkami są inne spółdzielnie lub zrzeszenia, oraz spółdzielnie, posiadające przyznane im prawo rewizji (art. 70 ustawy o spółdzielniach), jeżeli mają charakter central gospodarczych, uiszczają tylko opłatę rewizyjną w wysokości zł 90.— za każdy dzień pracy jednego rewidenta.

Opłaty te nie mogą przekraczać rocznie zł 3.000.— dla jednej spółdzielni.

Listę tych spółdzielni ustala na każdy okres budżetowy Rada Spółdzielcza.

§ 8. Spółdzielnie związkowe, rewidowane przez Przewodniczącego Rady Spółdzielczej na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 246), uiszczają opłatę rewizyjną w wysokości zł 45.— za każdy dzień pracy jednego rewidenta, oraz koszt przejazdu rewidenta w obie strony w wysokości ceny biletu II klasy koleją, I klasy statkiem i rzeczywiście poniesionych wydatków przy przejazdach końmi i autobusem.

Rewizje, zarządzane na wniosek władz skarbowych, bądź sądowych, przeprowadzane są na koszt Rady Spółdzielczej.

§ 9. Spółdzielnie kredytowe, podlegające stałemu nadzorowi komisarza rządowego (art. 95 prawa bankowego Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321 z 1928 r.), uiszczają na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy o spółdzielniach, niezależnie od opłaty rewizyjnej, opłatę stałą miesięczną w wysokości, ustalonej indywidualnie przez Przewodniczącego Rady.

Komisarz rządowy, zamianowany przez Ministra Skarbu do stałego nadzorowania czynności spółdzielni kredytowej, pobiera z budżetu Rady Spółdzielczej wynagrodzenie, umówione z Przewodniczącym Rady.

§ 10. Nowopowstałe spółdzielnie, przy zgłaszaniu, po myśli art. 5 ust. 2 ustawy o spółdzielniach, statutów do zbadania przez Radę Spółdzielczą celowości założenia i zamierzeń gospodarczych spółdzielni, uiszczają opłatę jednorazową w wysokości zł 15.—, niezależnie od tego, czy opinia Rady wypadnie pozytywnie, czy też negatywnie. Wymieniona opłata płatną jest z góry przy złożeniu podania.

Jeżeli do zgłoszenia dołączony jest statut wzorowy, uznany przez Radę Spółdzielczą, opłata od zgłoszenia redukuje się do połowy.

§ 11. Za czynności, związane z przygotowaniem przez Radę Spółdzielczą wniosku do sądu o wykreślenie z rejestru spółdzielni w trybie, przewidzianym w art. 75 ust. 4 ustawy o spółdzielniach, Przewodniczący Rady może żądać od spółdzielni jednorazowej opłaty, nie przekraczającej zł. 60.—.

§ 12. Opłaty stałe stają się wymagalne w pierwszym dniu każdego kwartału budżetowego.

Opłaty rewizyjne winna uiścić spółdzielnia przed upływem dni 14 od daty wystawienia jej wykazu należności.

Nieuiszczone we właściwym terminie, a przypadające Radzie Spółdzielczej opłaty, będą ściągane w trybie, ustanowionym dla należności skarbowych (art. 119 ustawy o spółdzielniach).

Za zwłokę obliczane będą kary w wysokości 1% miesięcznie.

§ 13. Niniejsze przepisy o opłatach wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1937 r.

§ 14. Z dniem 1 kwietnia 1937 r. tracą moc obowiązującą przepisy ustalające opłaty za rewizje spółdzielni i specjalne świadczenia Rady Spółdzielczej z dnia 17 maja 1934 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23, poz. 280 z 1934 r.) w brzmieniu, znowelizowanym uchwałą Rady Spółdzielczej z dnia 2 grudnia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 6, poz. 178 z 1936 r.).

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *St. Sadkowski.*

Załącznik do obwieszczenia Przewodniczącego Rady Spółdzielczej z dnia 7 kwietnia 1937 r. (poz. 327).

TABELA

opłat stałych, pobieranych od spółdzielni niezwiązkowych na rzecz Rady Spółdzielczej.

Uchwała Rady Spółdzielczej z dnia 17 i 23 marca 1937 roku.

W myśl § 2 przepisów o opłatach za rewizje spółdzielni i specjalne świadczenia Rady Spółdzielczej, spółdzielnie niezwiązkowe uiszczają na rzecz Rady Spółdzielczej opłaty stałe według niżej ustalonych zasad:

1. za podstawę wymiaru opłat od wszystkich typów spółdzielni oprócz:

a) dostarczających członkom mieszkań,

b) spółdzielczych domów ludowych,

przyjmuje się:

a) zysk brutto, obliczony na podstawie rachunku strat i zysków, sporządzonego zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dnia 20 kwietnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 337),

b) sumę bilansową dla spółdzielni, nie ujawniających rachunku strat i zysków.

2. Za zysk brutto należy uważać:

a) w spółdzielniach zbytu lub zakupu (spółdzielniach spożywców, rolniczo - handlowych itp.) nadwyżkę, otrzymaną po odjęciu od sumy uzyskanej ze sprzedaży towarów, wydatków, poniesionych na kupno, transport i opakowanie towaru;

b) w spółdzielniach wytwórczych nadwyżkę, otrzymaną po odjęciu od kwoty uzyskanej ze sprzedaży wyprodukowanych lub przerobionych towarów, — wydatków, poniesionych na

kupno surowców; nie należy odejmować kosztów przeróbki surowców, kosztów administracji ogólnej, kosztów handlowych, kosztów kredytów, podatków, odpisów amortyzacyjnych itp;

c) w spółdzielniach kredytowych otrzymane odsetki, zwroty kosztów handlowych, prowizje, damna, różnice kursu itp. oraz kwoty, zarachowane na dobro spółdzielni z tytułu niedopełnienia umów przez klientów.

3. Spółdzielnie, dostarczające członkom mieszkań, opłacają:

a) jeżeli posiadają domy, zł 1.50 od izby rocznie, oraz od domów, znajdujących się w budowie, 2‰ od sumy przebudowanej w okresie sprawozdawczym,

b) jeżeli domów nie posiadają, zł 10.— rocznie od każdego członka, wykazanego w rejestrze w dniu zamknięcia okresu sprawozdawczego.

Spółdzielnie, wykazujące zysk brutto poniżej zł 2.000.—, względnie spółdzielnie, nie ujawniające rachunku strat i zysków, których suma bilansowa jest niższa niż zł 12.000.—, oraz spółdzielcze domy ludowe opłat stałych nie uiszczają.

Spółdzielnie wytwórcze opłacają 3% od sumy nadwyżki brutto, określonej bliżej w p. 2 b).

4. Pozostałe spółdzielnie wnoszą opłaty stałe według poniższych tabel:

	Przy rocznym zysku brutto		Przy sumie bilansowej		Wysokość opłat rocznych
	w złotych				
	ponad	do	ponad	do	
1	2.000	3.000	12.000	16.000	60.—
2	3.000	4 000	16.000	20.000	80.—
3	4.000	5 000	20.000	28.000	100.—
4	5 000	7.000	28 000	40 0 0	140.—
5	7 000	10.000	40.000	56.000	200.—
6	10.000	14.000	56.000	80.000	280.—
7	14.000	20.000	80.000	120.000	400.—
8	20.000	30.000	120 000	200 000	600.—
9	30 000	50.000	200.000	500.000	1.000.—

5. Spółdzielnie, których zysk brutto przekracza rocznie zł 50.000.—, opłacają 2%; spółdzielnie, nie ujawniające rachunku strat i zysków, których suma bilansowa przekracza zł 500.000.—, opłacają 0,5% sumy bilansowej.

6. Tabela niniejsza obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1937 r. do dnia 31 marca 1938 r.

328

WYKŁADNIA
ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

492: (do art. 58 u. o. s.). Wykładnia Nr 374 (Dz. Urz. Nr 19 z 1933 r.) zostaje zastąpiona tekstem następującym:

Stawka w wysokości 1% przewidziana w ustępie trzecim art. 58 u. o. s. nie ma zastosowania do pism, stanowiących tytuł przejścia własności nieruchomości:

1) wymienionych w art. 53 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli, w brzmieniu art. 1 p. 25 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405).

2) uznanych przed dniem 22 lipca 1936 r. (w którym weszła w życie powołana ustawa z 1936 r.) przez organ uchwalający gminy za tereny budowlane (art. 53 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w brzmieniu Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202 z 1928 r. i Nr 86, poz. 663 z 1930 r.).

W myśl bowiem art. 1 ustawy z dn. 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 230) do przejścia własności wymienionych nieruchomości nie mają zastosowania przepisy o reformie rolnej powołane w ustępie trzecim art. 58 u. o. s.

Do pism, o jakich mowa, ma zastosowanie stawka w wysokości 4%, przewidziana w ustępie pierwszym art. 58 u. o. s. (Nr D. V. 44389/5/37)".

329

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1937 r.

L. B. P. 16750/36

o wykonaniu zarządzenia Ministra Skarbu w sprawie ryczałtów dla poborców skarbowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z ogłoszonym w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 10, poz. 322 zarządzeniem Ministra Skarbu z dn. 1 kwietnia 1937 r., Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ryczałty należy wypłacać z kredytów otwieranych do dyspozycji Izb Skarbowych w dziale 2 § 3 poz. 1 budżetu Ministerstwa Skarbu „Podróże służbowe".

Dyrektor Biura Personalnego:
(—) *W. Drojanowski.*

330

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1937 r.

L. D. III. 5099/4/37

w sprawie zamiany talonów obligacji 5% Państwowej Pożyczki Konwersyjnej z 1924 r. na nowe arkusze kuponowe.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z postanowieniem ostatniego ustępu Zarządzenia Ministra Skarbu z dn. 4 marca 1935 r. w sprawie wymiany talonów obligacji 5% Państwowej Pożyczki Konwersyjnej z roku 1924 na nowe arkusze kuponowe, Ministerstwo Skarbu poleca donieść czy nadesłane Izbie, w myśl powołanego wyżej postanowienia dzienniki dotyczące wymiany talonów, zostały już zcenzurowane i jakie wyniki dała cenzura.

Zarazem, nawiązując do okólnika z dn. 14 września 1936 r. L. D. III. 13659/4, Izba doniesie czy zamiana talonów obligacji, znajdujących się w depozytach kas urzędów skarbowych została już całkowicie przeprowadzona.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

331

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1937 r.

L. D. III. 5057/4/37

w sprawie zarachowywania i przekazywania wpływów pieniężnych na F. O. N.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich kas urzędów skarbowych.

W ślad za okólnikiem z dn. 21 listopada 1936 r. L. D. III. 15065/4/36, (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 32, poz. 962 z r. 1936), Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż za podstawę do wykonywania czynności, przewidzianych w ostatnim ustępie powołanego wyżej okólnika należy przyjmować **nie § 28 p. 3 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz lecz § 30 p. 5 przepisów rachunkowo-kasowych dla kas urzędów skarbowych.**

W związku z powyższym należy dokonać odpowiedniego sprostowania ostatnim ustępie wspomnianego na wstępie okólnika.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

332

OKÓLNIK T 19 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 6079/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy tkanin, wykonanych z mieszanki różnych włókien — pkt. 1 Uwag Ogólnych do Działu VIII taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Na rynku pojawiły się tkaniny, materiały dziane itp. wyroby z przędzy, wykonane w ten sposób, że poszczególne nitki przędzy składają się z włókien różnego pochodzenia, jak włókna jedwabiu, bawełny, wełny itp., tj. składają się z mieszanki różnych włókien. Tkaniny itp. wyroby takie należy clić w sposób następujący:

Jeżeli tkaniny, materiały dziane itp. wyroby z przędzy zostały wykonane całkowicie z nitek, w których zawarte są jednocześnie różne włókna, to należy je clić, zgodnie z pkt. 1 Uwag

Ogólnych do Działu VIII taryfy celnej, według jakości tego włókna (w mieszance), z którego wyroby podlegają wyższej stawce. Nie stosuje się zatym w danym przypadku dalszych Uwag do Działu VIII taryfy celnej, ponieważ dalsze Uwagi mają na myśli tylko wyroby, w których poszczególne nitki przędzy zawierają jednolite włókna, a nie mieszankę różnych włókien. Nadmienia się, że Uwaga konwencyjna (z umowy handlowej polsko-czechosłowackiej z 1934 r.), związana z pkt. 1 Uwag Ogólnych do Działu VIII taryfy celnej, ma na myśli tkaniny wykonane z przędzy jednolitej lnianej lub konopnej oraz jednolitej bawełnianej, a zatym nie stosuje się do tych tkanin, które będą wykonane z nitek przędzy, zawierających mieszaninę włókien lnianych i konopnych z włóknami bawełny.

Przykład 1. Materiał dziany (dzianina) wykonany jest z przędzy, utworzonej z mieszanki włókien wełny z jedwabiem sztucznym ciętym— towar taki podlega ocleniu jako materiały dziane ze sztucznego jedwabiu, ponieważ, gdyby towar ten był wykonany całkowicie z przędzy jedwabiu sztucznego, to miałby wyższe cło, niż gdyby był wykonany całkowicie z przędzy wełnianej.

Przykład 2. Tkanina wykonana jest z przędzy, utworzonej z mieszanki włókien bawełny z jedwabiem sztucznym ciętym — tkanina taka podlega ocleniu jako tkaniny ze sztucznego jedwabiu, ponieważ, gdyby towar był wykonany całkowicie z przędzy z jedwabiu sztucznego, to miałby wyższe cło, niż gdyby był wykonany całkowicie z przędzy bawełnianej.

Przykład 3. Tkanina wykonana jest z przędzy, utworzonej z mieszanki włókien bawełnianych z włóknami konopnymi — towar taki podlega ocleniu jako tkaniny z konopi (nie stosuje się Uwagi konwencyjnej z umowy polsko-czechosłowackiej).

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

333

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 7317/3/37

w sprawie stosowania pozwoleń przywozu zaopatrzonych w klauzulę: „przez porty polskiego obszaru celnego".

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika z dnia 8 lutego 1937 roku L. D. IV. 2749/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 122) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Pozwolenia przywozu zaopatrzone w klauzulę: „przez porty polskiego obszaru celnego" mogą być stosowane tylko do tych towarów, które do polskiego obszaru celnego nadeszły **drogą morską.**

2) Towary, przywożone do polskiego obszaru celnego **drogą morską** i pokryte pozwoleniami przywozu zawierającymi wspomnianą wyżej klauzulę, mogą być odprawiane we wszystkich urzędach celnych położonych w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku. W związku z tym w punkcie 4 lit. a) powołanego wyżej okólnika L. D. IV. 2749/3/37 podlega skreśleniu słowo „morskich".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

334

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 8219/1/37

w sprawie stosowania przepisów rachunkowo-kasowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 kwietnia r. b. nowych przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów celnych zarządza się co następuje:

Pozostałości z ubiegłego okresu budżetowego w sumach obrotowych na rachunkach „Zaliczenia na pokrycie opłat z odpraw celnych" przeniosą urzędy celne według poszczególnych kont i według stanu na dzień 1 kwietnia r. b. do księgi sum niebudżetowych na rachunek „Zaliczenia na pokrycie należności z odpraw celnych". Pozostałości zabezpieczeń przy odprawach warunkowych, pobranych w ubiegłych okresach budżetowych, przeniosą urzędy celne do księgi sum niebudżetowych na rachunek „Zabezpieczenia należności z odpraw warunkowych" według poszczególnych pozycyj przychodowych. Dyrekcje ceł przeniosą w obu przypadkach pozostałości w ogólnych sumach do księgi zestawień sum niebudżetowych na właściwe rachunki z jednoczesnym zaznaczeniem o tym w księdze kontowej sum obrotowych poprzedniego okresu.

Sumy pobrane na rzecz Funduszu Pracy, a nieprzekazane do 31 marca b. r. mają być przekazane w m-cu kwietniu przez urzędy celne Funduszowi Pracy z sum obrotowych z rachunku „Wypłaty na Fundusz Pracy" na podstawie własnej noty rozchodowej z równoczesnym zaznaczeniem w księdze funduszów spe-

cjalnych o przekazaniu tych sum na rachunek Funduszu Pracy. O wysokości przekazanych sum urzędy doniosą dyrekcjom ceł, które na podstawie otrzymanych doniesień zapiszą takie same sumy do księgi kontowej sum obrotowych na rachunek „Wpłaty na Fundusz Pracy" jako pozostałości z ubiegłego okresu budżetowego.

O sumach wpłat, przyjętych na rzecz Funduszu Pracy po 1-szym kwietnia r. b., zawiadamiać mają urzędy celne przełożone Dyrekcje Ceł w terminach: 16 każdego miesiąca za 1-szą połowę miesiąca oraz 1-go następnego miesiąca za drugą połowę m-ca. Sumy wpłat mają być podawane z rozbiciem na poszczególne opłaty.

Przy przekazywaniu wpłat na rzecz Funduszu Pracy należy przestrzegać postanowień okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 11 marca r. b. L. D. III. 1501/4/37 w sprawie opłat na rzecz Funduszu Pracy (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 8, poz. 240).

Do czasu otrzymania formularzy dokumentów odpraw celnych z nadrukami pokwitowań z odbioru należności, mają urzędy celne używać stempli kasowych, ustalonych instrukcją rachunkowo-kasową dla władz i urzędów celnych oraz dla specjalnych kas państwowych przy tych urzędach (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 24/1922, poz. 407).

Jednocześnie poleca się, aby urzędy najpóźniej do dnia 26 b. m. doniosły przełożonym dyrekcjom, ile potrzebują datowników, przewidzianych przepisami rachunkowo-kasowymi dla urzędów celnych.

Dyrekcje Ceł przedłożą Ministerstwu Skarbu zbiorowo zapotrzebowania na datowniki z podaniem dokładnych nazw jednostek organizacyjnych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

335

OKÓLNIK T 20 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 7970/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania poz. 778, 1248 i 1253 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Forniery podklejone papierem, należy traktować jako wyroby drewniane osobno niewymienione i clić według pozycji 778 punktu i litery odpowiednich taryfy celnej,

2) Przybory do tenisa stołowego (tzw. „ping-pong") składające się z siatki ze słupkami posiadającymi urządzenia zaciskowe do przymocowania do stołu, piłeczek celuloidowych oraz rakiet drewnianych (bez strun) często oklejonych gumą, masą korkową itp., nadchodzące kompletami oraz w poszczególnych sztukach, należy clić według poz. 1248 p. 1 taryfy celnej jako osobno niewymienione gry sportowe,

3) Maszynki ręczne do zacinania ołówków, wykonane z pospolitych materiałów, posiadające kształty różnych przedmiotów, np. samochodu, samolotu, rewolweru itp., należy clić według poz. 1253 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

336

OKÓLNIK T 21 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 5893/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 116).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 14 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że postanowienie uwagi 2 do pozycji 115 i 116 taryfy celnej może być stosowane tylko do ryb morskich świeżych przywożonych na obcych statkach **rybackich** do portów polskiego obszaru celnego.

Ryby morskie świeże przywożone na obcych statkach frachtowych (nie rybackich) z ulgi, przewidzianej uwagą 2 do poz. 115 i 116 taryfy celnej, korzystać nie mogą.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

337

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 8431/1/37

w sprawie pobierania odsetek za zwłokę przy odprawach warunkowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ostatnio stwierdzono w jednym z urzędów celnych fakt niepobierania odsetek za zwłokę (art. 56 i 117 prawa celnego) w tych przypadkach, gdy strona sprowadziła towar do kraju w trybie odprawy warunkowej, za zabezpieczeniem należności celnych nie w gotówce, lecz w innej formie, a następnie przed upływem terminu wyznaczonego do powrotnego wywozu zdecydowała się pozostawić towar w kraju i oświadczyła gotowość uiszczenia należności celnych.

W związku z tym, Ministerstwo Skarbu przypomina postanowienia obowiązującego w tej mierze okólnika z dnia 27 lutego 1936 r. L. D. IV. 4504/3/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 7, poz. 227), w myśl którego w wyżej wskazanych przypadkach należy pobierać odsetki za zwłokę za okres czasu od dnia dokonania odprawy warunkowej do dnia faktycznego uiszczenia należności celnych.

Jednocześnie nadmienia się, iż przed uiszczeniem należności celnych strona powinna zadośćuczynić wszystkim warunkom, wymaganym przy ostatecznej odprawie przywozowej (przedstawienie pozwolenia przywozu, świadectwa rozrachunkowego itp.).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

338

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 6404.3/37

w sprawie stosowania zniżek celnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W jednym z urzędów celnych zaszedł przypadek, że strona, zgłaszając do odprawy celnej towar, objęty wykazem Nr 3 obowiązującego w tym czasie rozporządzenia o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła, nie umieściła w zgłoszeniu celnym przewidzianego w § 48 przep. wykon. do prawa celnego wniosku o zastosowanie do zgłoszonego towaru zniżki celnej. Urząd Celny zniżki tej nie zastosował, strona zaś po wyrażeniu zgody na wynik rewizji i podjęciu towaru, dopiero w trybie i terminie art. 123 prawa celnego zgłosiła prośbę o zwrot należności celnych nadmiernie od niej pobranych.

Wobec powstałych wątpliwości, czy tego rodzaju prośba może być uwzględniona, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje: — brak w zgłoszeniu celnym wniosku strony o zastosowanie przy odprawie celnej zniżki, przewidzianej w wykazie 3 obowiązującego w danym czasie rozporządzenia o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła, nie może być przeszkodą dla zastosowania omawianej zniżki, ponieważ zniżki ustalone w wykazie Nr 3 nie są uwarunkowane jakimikolwiek pozwoleniami lub zaświadczeniami i powinny być stosowane z urzędu, jeżeli ustalona przy rewizji taryfowa jakość towaru odpowiada ściśle nazwie towaru określonej w wykazie Nr 3 rozporządzenia o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła. W tym przypadku sprostowanie wymiaru należności celnych następuje na podstawie art. 121 ust. 2 prawa celnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

339

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 5496/2/37

w sprawie opakowań specjalnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Opakowania specjalne naprz. beczki żelazne, butle żelazne, kapsle z blachy żelaznej, przystosowane do wielokrotnego przywozu lub stałego przechowywania towarów w myśl art. 5 ust. 13 rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej i § 11 przepisów wykonawczych do tego rozporządzenia podlegają osobno ocleniu według ich jakości.

Towar znajdujący się w specjalnym opakowaniu, a podlegający cłu z bezpośrednim opakowaniem lub od wagi brutto, należy clić od wagi towaru łącznie z wagą specjalnego opakowania, a niezależnie od tego należy pobrać należności celne za specjalne opakowanie według jego jakości.

Jednak, w myśl wyraźnego brzmienia § 11 ust. 2 przepisów wykonawczych do rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej, postępowania tego nie należy stosować w tych przypadkach gdy taryfa celna stanowi inaczej.

Naprzykład nie należy clić oddzielnie specjalnych drobnych opakowań, w których sprowadzane są produkty chemiczne objęte grupą 29 taryfy celnej, ponieważ wg Uwagi do tej grupy za opakowania takie pobiera się specjalny dodatek.

Kwas węglowy w kapslach z poz. 296 z punktu 4 tar. celnej, jeżeli jest odprawiany ze zniżką konwencyjną z umowy polsko-austriackiej, clić należy bez dodatku za specjalne opakowanie stosownie do postanowień uwagi do grupy 29 w umowie handlowej polsko-austriackiej; w tym przypadku kapsli jako opakowania specjalnego oddzielnie clić nie należy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

340

OKÓLNIK T. 22 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 5589/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 719).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu, w uzupełnieniu okólnika T. 137 — L. D. IV. 27152/2/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 30, poz. 910) w części, dotyczącej poz. 719 taryfy celnej, wyjaśnia co następuje:

Szmaty i skrawki wyrobów włókienniczych, których kawałki nie różnią się od siebie wyraźnie swoimi kolorami, należy uważać za jednobarwne i clić podług poz. 719 pkt. 1 lit. a.

Np. bela ze skrawkami (odpowiadającymi co do wymiarów warunkom poz. 719) koloru szarego, w których poszczególne kawałki są jaśniejsze lub ciemniejsze, albo nawet niektóre kawałki szare uzewnętrzniają na swojej powierzchni białe nitki — daje jednak ogólne wrażenie szarego koloru i cli się jako skrawki jednobarwne.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

341

OKÓLNIK T. 23 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 9397/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania dodatków, zawartych w Uwagach pod pozycjami — np. 930, 971, 972, 976, 710 itd.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Szereg pozycyj w taryfie celnej w Uwagach pod pozycjami zawiera kilka ceł dodatkowych, wyrażonych bądź w procentach cła zasadniczego, bądź w liczbach absolutnych. Przy stosowaniu tych ceł dodatkowych należy kierować się następującymi wytycznymi orientacyjnymi:

1) Jeżeli cła dodatkowe dotyczą takich procesów, jak polerowanie, malowanie, lakierowanie, mrożenie, pokrywanie (powlekanie metalami), to wyższy dodatek wyklucza niższy, ponieważ w tych przypadkach procesy uszlachetnienia **przeważnie** wiążą się ze sobą i ustawodawca, określając dodatek wyższy, mógł przewidywać, że dany proces był poprzedzony innym procesem, powodującym dodatek niższy. Np. Uwaga 1, umieszczona pod pkt. 1 poz. 930, zawiera dodatki 20% w a) i 30% w b) — otóż należy tu stosować tylko 30%, gdyż dokonanie procesu, przewidzianego w b), musi być przeważnie poprzedzone dokonaniem procesu, przewidzianego w a).

Jeżeli w Uwagach mamy w tym przypadku (polerowanie, malowanie, lakierowanie, mrożenie, pokrywanie metalami) zbieg dodatków procentowych i dodatków, wyrażonych w liczbach absolutnych, to stosujemy jeden z nich, zależnie od tego, który daje wyższą liczbę.

Zdarzają się przypadki przywozu blachy żelaznej lub stalowej, pokrytej kilku różnymi metalami, np. blacha żelazna ocynkowana (poz. 930 pkt 2) lub ocynowana (poz. 930 pkt 3), nadto powleczona innym nieszlachetnym metalem (Uwaga 3 lit. a w tej pozycji) — otóż w tym przypadku dodatek, przewidziany w Uwadze 3 lit. a w poz. 930 stosuje się do pkt. 2 względnie 3, jeżeli blacha taka pokryta jest dodatkowo **jednostronnie,** natomiast stosuje się do pkt. 1, jeżeli omawiana blacha pokryta jest do-

datkowo **dwustronnie** (w tym ostatnim przypadku pierwsze pokrycie nie jest widoczne). Np. blacha żelazna ocynkowana i następnie mosiądzowana jednostronnie płaci cło podług poz. 930 pkt 2 plus Uwaga 3 lit. a, natomiast mosiądzowana dwustronnie — podług poz. 930 pkt 1 plus Uwaga 3 lit. a; w tym ostatnim przypadku dodatek z Uwagi 3 lit. a oblicza się i dodaje się do pkt. 1, chociaż blacha była uprzednio ocynkowana.

2) Jeżeli cła dodatkowe dotyczą różnego rodzaju obróbki mechanicznej (żeberkowanie, falistość, nacięcie, pokrajanie, dziurkowanie, wyciśnięcie), to należy stosować każdy dodatek, ponieważ dotyczy poszczególnych procesów, przeważnie nie wiążących się ze sobą. W tym przypadku cła dodatkowe można zsumować i sumę obliczyć od cła zasadniczego, dodając następnie do cła zasadniczego.

3) Jeżeli cła dodatkowe, zawarte w Uwagach pod pozycjami, odnoszą się do takiej pozycji, która nie zawiera samodzielnego cła, lecz cło w postaci dodatku do cła innej pozycji (np. poz. 710, której stawki oblicza się przez dodanie podanych tam procentów do ceł poz. 709), to cła dodatkowe, podane w Uwagach pod taką pozycją, oblicza się dopiero wtedy, gdy przed tym ustalimy odpowiednie cło. Np. cła dodatkowe, zawarte w Uwagach 1, 2, 3 pod poz. 710, o ile odnoszą się do poz. 710, oblicza się od sumy cła, złożonego z cła poz. 709 z dodatkiem, przewidzianym w pkt. 1, względnie 2, poz. 710. Ponieważ w tym przypadku chodzi o obróbkę zbliżoną do mechanicznej (dodanie podszewki jedwabnej, przybranie), więc, w razie potrzeby, dodatki procentowe, zawarte w Uwagach 2 i 3, sumuje się i zsumowany dodatek procentowy oblicza się od poz. 710, tj. od sumy poz. 709 i dodatków, przewidzianych w pkt. 1, względnie 2, poz. 710.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

342

OKÓLNIK T. 24 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 8814/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 256).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

2) Konserwy rybne, wymienione w poz. 256 taryfy celnej wtedy należy clić wraz z bezpośrednim opakowaniem, jeżeli ważą 500 gramów i mniej.

2) Konserwy rybne, wymienione w poz. 265 taryfy celnej, a przychodzące w hermetycznie zamkniętych pudełkach, bywają niekiedy zaopatrzone w zapasowe pokrywki, niezależnie od pokrywki hermetycznie przymocowanej do pudełka (górna część pudełka); zapasowa pokrywka służy do nasunięcia jej na pudełko po usunięciu pokrywki hermetycznie przymocowanej (tj. po otworzeniu pudełka).

Niekiedy wraz z pokrywką zapasową do pudełek takich bywają dołączane pojedyńcze druczki pouczające, względnie reklamowe.

Otóż takie pokrywki zapasowe oraz dołączane do nich wspomniane druczki należy clić łącznie z towarem. Oczywiście chodzi tu o towar przeznaczony do detalicznej sprzedaży.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

343

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 8289/3/37

w sprawie prostowania omyłek, powstałych wskutek nieprawidłowego zastosowania lub niezastosowania cła konwencyjnego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z postanowieniami art. 121 ust. 2 prawa celnego oraz § 212 ust. 2 przep. wyk. do prawa celnego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że sprawy dotyczące zarządzeń zwro-

tu należności celnych pobranych nadmiernie z powodu nieprawidłowego zastosowania cła konwencyjnego — oraz z powodu niezastosowania w ogóle ceł konwencyjnych prawnie należących się, — należą do kompetencji Dyrekcji Ceł i to bez względu na wysokość kwoty nadmiernie pobranej, traktując te przypadki narówni z przypadkami omyłek, przewidzianymi w art. 121 ust. 2-d prawa celnego.

Naturalnie, zwrot należności pobranych nadmiernie z powodu niezastosowania cła akonwencyjnego (np. wskutek nieznajomości konwencji), może nastąpić wówczas, gdy dla danego towaru w tym czasie było przewidziane cło konwencyjne i gdy zostały dochowane przy odprawie celnej wszystkie warunki, wymagane przy stosowaniu ceł konwencyjnych. W razie jakichkolwiek wątpliwości, czy do spornego towaru może być zastosowane cło konwencyjne, należy przed powzięciem decyzji, przedstawić sprawę Ministerstwu Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

344

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 8949/3/37

w sprawie ogólnego pozwolenia na wywóz pszenicy, żyta i owsa oraz produktów ich przemiału w małym ruchu granicznym i obrocie górnośląskim.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1937 r. w sprawie zakazu wywozu pszenicy, żyta i owsa oraz produktów ich przemiału (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 210), komunikuje się, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydało ogólne pozwolenie na wywóz wymienionych towarów, o ile wywóz ich odbywa się na zasadzie umów o ułatwieniach w małym ruchu granicznym lub też na zasadzie przepisów art. 218 polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 371 z 1922 r.).

Dlatego też w powyższych przypadkach na wywóz pszenicy, żyta, owsa oraz produktów ich przemiału nie należy żądać zezwoleń na wywóz, przewidzianych w § 2 powołanego na wstępie rozporządzenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

345

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 7308 3/37

w sprawie uwierzytelniania przez urzędy celne odpisów pozwoleń celnych dla banków dewizowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z przepisami Komisji Dewizowej, dotyczącymi warunków ubiegania się o uzyskanie pozwoleń na przekazanie za granicę należności za sprowadzone towary, jest możliwe, że importerzy będą zwracali się do urzędów celnych o wydanie im urzędowych odpisów pozwoleń na zastosowanie zniżki celnej lub zwolnienia od cła, wydawanych na zasadzie art. 22 i 23 prawa celnego, pozwoleń na obrót uszlachetniający czynny i bierny oraz pozwoleń Ministerstwa Skarbu na wolną od cła odprawę juty i wyczesek juty. Urzędowo potwierdzone odpisy mogą urzędy celne wydawać na następujących warunkach:

1) strona obowiązana jest złożyć odpowiedni, należycie ostemplowany wniosek, **dołączając do wniosku sporządzony przez siebie odpis danego pozwolenia;**

2) urząd celny, po porównaniu odpisu z oryginałem pozwolenia i po nalepieniu na odpisie znaczków stemplowych, tytułem należnej opłaty stemplowej, potwierdza zgodność odpisu z oryginałem; na wydanym odpisie należy umieścić uwagę: **„odpis przeznaczony do użytku banków dewizowych".** Jeżeli opłata stemplowa od odpisów została uiszczona na podaniu, wówczas na odpisie należy umieścić: „opłata stemplowa skasowana na podaniu";

3) odpis pozwolenia dla banków dewizowych może być wydany tylko jeden raz, dlatego też należy na oryginale pozwolenia zaznaczać fakt wydania takiego odpisu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

346

OKÓLNIK T. 25 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 5968/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1047 i 1170).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Nadchodzące wraz z silnikami spalinowymi tłokowymi przyczepnymi do łodzi: śruby (propelery), wałki przenoszące napęd od silnika na śrubę, płyty do umocowania silnika na łodzi, sznury do rozruszników, wężyki gumowe, kable itp. przedmioty wyposażenia tych silników — połączone z nimi lub na czas transportu odłączone, lecz nie nastręczające wątpliwości, że są przynależne do właściwych silników, tj. jeżeli odpowiadają im tak pod względem jakości jak i ilości, należy clić łącznie z silnikami przyczepnymi do łodzi — wg poz. 1047 p. 1 lit. b taryfy celnej.

Nadchodzące w jednej przesyłce z silnikami przyczepnymi do łodzi specjalne, pojedyncze, przystosowane i przynależne do takich silników komplety narzędzi, oliwiarki, lejki do benzyny itp. przybory do obsługi silników przyczepnych, również w specjalnych torebkach lub futerałach, należy clić łącznie z tymi silnikami — wg poz. 1047 p. 1 lit. b taryfy celnej.

Wyposażenie, narzędzia i przybory zapasowe lub nieprzystosowane do silników przyczepnych, z którymi razem nadchodzą, należy clić osobno według właściwych pozycji taryfy celnej.

2) Aparaty systemu „Poldi", do określania wytrzymałości na rozerwanie, przez pomiar stopnia twardości w skali Brinella, drogę porównania odcisków kulki stalowej w materiale badanym i w sztabce wzorcowej, należy clić wg poz. 1170 taryfy celnej.

Aparat ten podlega ocleniu łącznie z lupą do odczytywania odcisków oraz stosownie do uwagi do grupy 73 taryfy celnej — łącznie z futerałem.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

347

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 kwietnia 1937 r.

L. D. IV. 9139/3/37

w sprawie porozumienia polsko-angielskiego z dnia 22 marca 1937 r. o cleniu opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z ogłoszeniem w Dzienniku Ustaw R. P. Nr 29, poz. 219 z dnia 16 kwietnia 1937 r. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień porozumienia z dnia 22 marca 1937 r. między Polską a Wielką Brytanią o cleniu opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Jak wynika z treści przepisów wymienionego na wstępie rozporządzenia, postanowienia porozumienia z dnia 22 marca 1937 r., ogłoszone w dniu 16 kwietnia 1937 r., obowiązują **od dnia 11 kwietnia 1937 r.**

Porozumienie polsko-angielskie z dnia 22 marca 1937 r. ustala rodzaj, wymiary i oznaczenia, które powinny być odlane na pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa oponach pneumatycznych do kół pojazdów konnych, aby opony te korzystać mogły z cła konwencyjnego w wysokości 160 zł od 100 kg, ustanowionego w poz. taryfy celnej 730 z p. 3 przez układ dodatkowy polsko - belgijsko - luksemburski z dnia 2 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 21 z 1936 r. poz. 170, przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 8 z 1936 r., poz. 245). Porozumienie pozostanie w mocy tak długo, jak długo będzie obowiązywać stawka konwencyjna dla poz. taryfy celnej 730 z p. 3, ustanowiona w układzie dodatkowym polsko-belgijsko-luksemburskim z dnia 2 marca 1936 r.

Wobec powyższego, odprawy celne opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych (poz. t. c. 730 p. 3), przy których pobrano, począwszy od dnia 11 kwietnia 1937 r. należności celne, stosownie do art. 46 prawa celnego, według stawki konwencyjnej bez uwzględnienia postanowień porozumienia polsko-angielskiego z dnia 22 marca 1937 r. (tj. z zastosowaniem stawki konwencyjnej 180 zł przyznanej Anglii w umowie dodatkowej z dnia 27 lutego 1935 r. oraz Francji w układzie prowizorycznym z dnia 18 lipca 1936 r.), należy skorygować, kierując się przepisami tegoż art. 46, w ten sposób, aby odprawy te były zgodne z postanowieniami porozumienia z dnia 22 marca 1937 r., o którym mowa.

W szczególności należy na wniosek strony lub — gdy taki wniosek nie wpłynął — przy okazji wykonywania przez Dyrekcje Ceł kontroli fachowej, względnie gdy Urząd Celny jeszcze przed tym może to uczynić — zwrócić różnicę pomiędzy cłem pobranym (stawka konwencyjna angielska i francuska 180 zł od 100 kg), a cłem przypadającym na podstawie postanowień porozumienia z dnia 22 marca 1937 r. (stawka konwencyjna belgijsko-luksemburska 160 zł od 100 kg).

Zwroty te mogą być dokonane tylko w tych przypadkach, gdy w zgłoszeniu celnym lub w wyniku rewizji ustalone zostało, że na oponach pneumatycznych do kół pojazdów konnych drutowych (bez rantów) odlany był jeden z wymiarów (4,00 × 25; 4,50 × 19; 5,00 × 19; 6,00 × 19; 7,00 × 19; 8,00 × 19) oraz litery (H. D. V lub A. D. V) jak również znak (główka konia), przewidziane przez omawiane porozumienie polsko-angielskie z dnia 22 marca 1937 r.

Jednocześnie poleca się, aby w wynikach rewizyj opon pneumatycznych do kół pojazdów konnych, które będą clone z zastosowaniem postanowień porozumienia polsko - angielskiego z dnia 22 marca 1937 r., wzmiankować o wymiarach, literach i znaku odlanych na oponach.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

348

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 marca 1937 r.

L. D. IV. 5590/2/37

w sprawie uzupełnienia wykazu środków leczniczych dozwolonych do przywozu na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z okólnikiem z dnia 19 czerwca 1935 r. L. D. IV. 4825/2/35 (Monitor Polski Nr 150 poz. 176 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19 poz. 441 z 1935 r.) w sprawie wykazu środków leczniczych dozwolonych do przywozu, Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w myśl § 24 dz. III p. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820 z 1934 r.) niżej wymienione środki lecznicze, wyrobu firmy I. G. Farbenindustrie w Leverkusen, zostały zarejestrowane i mogą być sprowadzane z zagranicy na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej:

Esmodil amp. — Nr reg. 1875,

Extr. Hepatis (zn. sł. Campolon) amp. — Nr reg. 342,

Prontosil amp. — Nr reg. 1864,

Prontosil tabl. — Nr reg. 1865.

Preparaty powyższe podlegają cleniu według poz. 384 i uwaga po tej pozycji taryfy celnej.

Ponadto w wykazie będącym załącznikiem do okólnika L. D. IV. 4825/2/35 wprowadza się następujące zmiany:

zamiast: *Acykal (*tabletki) — Teodor Teichgraeber w Berlinie — Nr reg. 750 — poz. 328 p. 3 i uwaga po poz. 384,

Trinitrin (tabletki) — Laboratoires Laleuf w Paryżu — Nr reg. 196 — poz. 384 i uwaga,

należy umieścić: *Acykal* (tabletki—Mertz et Co, Chemische Fabrik Frankfurt n. M. — Nr reg. 750 — poz. 328 p. 3 i uwaga po poz. 384,

i *Trinitrin* (granulki drażowane) — Laboratoires Laleuf w Paryżu — Nr reg. 196 — poz. 384 i uwaga.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 18 marca 1937 r. Nr 63, poz. 93).

349

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 marca 1937 r.

L. D. V. 43841/5/37

w sprawie kasowania znaczków stemplowych na podaniach i świadectwach urzędowych.

Do

wszystkich izb skarbowych i dyrekcji ceł, do Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich urzędów skarbowych, urzędów opłat stemplowych, urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych i urzędów celnych.

W ostatnich czasach ujawniono nadużycia, popełniane ze znaczkami stemplowymi, przeznaczonymi do uiszczenia opłat stemplowych od podań i świadectw urzędowych. Przy tym okazało się, że nadużycia byłyby utrudnione, gdyby ściśle wykonano przepisy o kasowaniu znaczków, zawarte w §§ 176 i 188 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr 99, poz. 842); przepisy te widocznie poszły w niepamięć. Wobec tego Ministerstwo Skarbu przypomina co następuje:

I. Powołany § 176, dotyczący opłat stemplowych **od podań** głosi: „Urzędnik biura podawczego winien w razie uiszczenia opłaty za pomocą znaczków stemplowych skasować te znaczki, jeżeli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo usunięto z nich oznaki skasowania poprzedniego. W celu skasowania należy albo: a) na każdym znaczku stemplowym wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na znaczku, część zaś poza nim na papierze, albo b) każdy znaczek stemplowy przekreślić na krzyż, bądź atramentem, bądź za pomocą pieczątki (kasownika) w ten sposób, aby końce linij znajdowały się poza znaczkami, na papierze.

O ile przyjęcie podania lub otwarcie koperty, w której ono się mieści, następuje poza biurem podawczym, kasuje znaczki stemplowe urzędnik przyjmujący podanie lub otwierający kopertę albo urzędnik, przezeń upoważniony.

Znaczki stemplowe skasowane w sposób, podany w poprzednich dwóch ustępach, ulegają ponownemu skasowaniu za pomocą wypisania daty skasowania atramentem na znaczkch przez urzędnika, któremu poruczono załatwienie podania lub przez urzędnika przezeń upoważnionego — z wyłączeniem jednak urzędnika biura podawczego (ustęp pierwszy niniejszego paragrafu)".

Z powyższego wynika:

1) Znaczki stemplowe na podaniu nie powinny być kasowane przez samą stronę, bo to utrudnia rozpoznanie, jak wyglądał znaczek przed skasowaniem i może wzbudzić podejrzenie, o którym mowa w przytoczonym § 176. O tym należy strony przy każdej sposobności pouczać. Dopuszczalne jest dziurkowanie znaczków stemplowych po ich nabyciu, a przed ich naklejeniem w ten sposób, że szeregi dziurek tworzą litery, stanowiące inicjały wyrazów, z których składa się firma osoby wnoszącej podanie. (Wykładnia Nr 280, ogłoszona w Nr 17 Dz. Urz. Min. Skarbu z 1930 r.).

Jeśli jednak strona skasowała znaczek umieszczony na podaniu, to ten fakt sam przez się nie uzasadnia kwestionowania takiego znaczka; dopiero w razie podejrzenia, że znaczek jest podrobiony, przerobiony lub nosi ślady poprzedniego skasowania, ma urząd skarbowy, który to dostrzeże, albo który w myśl § 79 powołanego rozporządzenia wykonawczego otrzyma o tym zawiadomienie od innego urzędu państwowego, przesłać ten znaczek do ekspertyzy, której wynik zadecyduje o dalszym postępowaniu.

2) Kasowanie znaczka stemplowego naklejonego na podaniu przy jego wniesieniu winno zawsze być dokonane **dwukrotnie:**

a) przez urzędnika biura podawczego (kancelarię), bądź przez urzędnika, który — poza biurem podawczym — pierwszy podanie otrzymuje,

b) przez urzędnika, załatwiającego podanie. Urzędnik **załatwiający** podanie jest obowiązany zwracać uwagę, czy nastąpiło skasowanie wymienione pod a) i czy zostało dokonane w sposób prawidłowy. W razie dostrzeżenia nieprawidłowości w tej mierze, winien natychmiast o tym donieść przełożonemu.

II. Powołany § 188 rozporządzenia wykonawczego głosi: „W razie uiszczenia opłaty **od świadectwa** za pomocą znaczków stemplowych urząd, wydający świadectwo, nakleja znaczki stemplowe na świadectwie i kasuje za pomocą pieczęci urzędowej.

Wyjątek stanowią świadectwa, wymienione w art. 156 ustawy o opłatach stemplowych. Znaczki stemplowe, dostarczone do tych świadectw mają być naklejone na właściwym akcie, pozostającym w urzędzie, który wydaje świadectwo; jeżeli urząd ten zapisuje świadectwa tego rodzaju do specjalnego rejestru, to znaczki stemplowe mogą być również umieszczane w tym rejestrze. Uiszczenie opłaty za pomocą znaczków stemplowych, umieszczonych na akcie lub w rejestrze ma być poświadczone na świadectwie".

Nadto Ministerstwo Skarbu w wykładni nr 117 ogłoszonej w nr 36 Dz. Urz. Min. Skarbu z 1928 r. zgodziło się na niekwestionowanie procedury, na tym polegającej, że osoba, wnosząca podanie o wydanie świadectwa urzędowego, nakleja **na tym podaniu** nie tylko znaczki stemplowe, należne tytułem opłaty od podania, lecz także dalsze znaczki stemplowe tytułem opłaty od świadectwa".

Z powyższego wynika, że normalnie (poza przypadkami, o których mowa w ustępie drugim § 188) znaczek stemplowy dostarczony celem uiszczenia opłaty stemplowej od świadectwa winien być naklejony na samym świadectwie, a nie poza nim. W razie naklejenia na akcie, pozostającym w urzędzie, bądź w rejestrze, należy skasować za pomocą pieczęci urzędowej; w razie zaś naklejenia przez stronę na podaniu, należy skasować w sposób wskazany co do podań wyżej w dziale I.

Zaświadczenie o uiszczeniu opłaty za pomocą znaczków stemplowych umieszczonych poza świadectwem, powinno znajdować się **w tekście** świadectwa. W razie naklejenia na podaniu owo zaświadczenie powinno (według powołanej wykładni nr 117) brzmieć: „Opłatę stemplową w kwocie . . . . zł uiszczono znaczkami stemplowymi, skasowanymi na podaniu L. . . . . .".

III. Z uwagi na wielką szkodę, jaką nadużycia popełniane przez funkcjonariuszów państwowych ze znaczkami stemplowymi powodują dla Skarbu Państwa, a niejednokrotnie i dla stron, należy bezwarunkowo każdy przypadek niezastosowania się funkcjonariusza państwowego do powołanych przepisów zbadać i w razie stwierdzenia, że uchybienie tym przepisom jest wynikiem winy umyślnej lub niedbalstwa funkcjonariusza państwowego, wdrażać bezzwłocznie właściwe dla danego przypadku postępowanie (dyscyplinarne lub karne). Urzędnicy przeprowadzający kontrolę stemplową powinni zwracać baczną uwagę na przestrzeganie przepisów, o których mowa. Ministerstwo Skarbu zawiadamia jednocześnie o treści niniejszego okólnika wszystkie władze centralne.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

Warszawa, dnia 2 marca 1937 r.

Wszystkim Departamentom i biurom Ministerstwa Skarbu, Głównej Komisji Klasyfikacyjnej, Głównej Komendzie Straży Granicznej, Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń, Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Urzędowi Długów Państwa, Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Dyrekcji Polskiego

Monopolu Solnego, Generalnej Dyrekcji Loterii Państwowej
do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

350

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 kwietnia 1937 roku

L. D. V. 20380/2/37

o stosowaniu przepisów art. 6 ust. 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2 z 1936 r. poz. 6) i § 14 p. 6 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 40 poz. 301), w sprawie jednorazowego odpisania wartości przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat pięciu.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z przepisami art. 6 ust. 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2 z 1936 r., poz. 6) i § 14 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy (Dz. U. R. P. Nr 40 z 1936 r., poz. 301), zezwalającymi na jednorazowe odpisanie wartości przedmiotów, których okres zużycia nie przekracza lat pięciu, Ministerstwo Skarbu podaje poniższy wykaz przedmiotów, które w myśl powołanych przepisów mogą być przez płatników prowadzących prawidłowe księgi jednorazowo spisane na straty w tym roku operacyjnym, w którym zostały nabyte. Ponieważ jednak z natury rzeczy wykaz ten nie może obejmować wszystkich przedmiotów, wchodzących pod tym względem w rachubę, przeto Ministerstwo Skarbu poleca nie kwestionować jednorazowego odpisania wartości przedmiotów nie objętych niniejszym wykazem, o ile całkowita wartość przedmiotu nie przewyższa **kwoty 200 złotych.**

W razie wątpliwości co do okresu używalności przedmiotów, nie wymienionych w tym wykazie względnie, jeżeli całkowita wartość tego rodzaju przedmiotu przekracza 200 złotych, należy zasięgać opinii biegłych.

Celem przeprowadzenia kontroli przedmiotów spisywanych od razu na straty winny władze wymiarowe w wezwaniach sporządzanych w trybie art. 83 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 14 z 1936 r., poz. 134) według wzoru druku przewidzianego w § 242 instrukcji podatkowej, żądać od płatników, korzystających z ulg z art. 6 ust. 2 powołanej ustawy specyfi**kacji przedmiotów,** spisanych **jednorazowo** w danym roku operacyjnym na straty.

Specyfikacja ta powinna zawierać nazwę przedmiotu oraz jego wartość i rachunek wynikowy przez który wartość przedmiotu została odpisana na straty.

Zarządzenia zawarte w niniejszym okólniku mają moc obowiązującą od roku podatkowego 1938 włącznie.

Wykaz przedmiotów, których okres zużycia nie przekracza pięciu lat.

A. Maszyny i Aparaty.

1. Agitatory kwasowe dla rafinerii olejów i tłuszczów,
2. Akumulatory elektryczne wszelkie,
3. Aparaty i przyrządy przenośne do cięcia i spawania metali gazami przemysłowymi,
4. Aparaty i maszyny elektryczne jako to: prostowniki, przetworniki, oporniki, rozruszniki i wyłączniki wszelkiego rodzaju pracujące w kopalniach pod ziemią,
5. Aparaty do natryskowego malowania i pokrywania metalami,
6. „ do zamykania skrzyń,
7. „ elektryczne:
   bezpieczniki paskowe i korkowe, wraz z gniazdami, sworzniami i kapami
   bezpieczniki rurowe wysokiego napięcia,
   gniazda wtykowe,
   odłączniki wysokiego napięcia,
   przełączniki w trójkąt gniazda,
   przełączniki zmiany kierunku obrotów,
   przełączniki i wyłączniki do aparatów pomiarowych,
   skrzynki automatyczne suche i olejowe,
   skrzynki przyłączowe zwykłe,
   skrzynki przyłączowe z bezpiecznikami,
   wyłączniki i przełączniki drążkowe zwykłe, z kapami do zmontowania z tyłu tablic,
   wyłączniki olejowe wysokiego napięcia,
   wyłączniki słupowe,
8. „ do projekcji filmów (nieme) z przynależnymi częściami i instalacją,
9. „ do projekcji filmów (dźwiękowe) z przynależnymi częściami i instalacją,
10. „ do nagrywania dźwięków na taśmie filmowej z przynależnymi częściami i instalacją (stałe),
11. „ do nagrywania dźwięków na taśmie filmowej z przynależnymi częściami i instalacją (ruchome),
12. „ do nagrywania dźwięku podkładanego (dubbing),
13. „ do zdjęć filmowych na taśmie (statywowe) z przynależnymi częściami,

14. „ do zdjęć filmowych na taśmie (sprężynowe, ręczne) z przynależnymi częściami,
15. „ redukcyjne do redukcji filmów szerokości 35 mm na szerokość taśmy 16 mm z przynależnymi częściami i instalacją,
16. „ fotograficzne z przynależnymi częściami,
17. „ do wytwarzania siarczanu miedzi,
18. „ do wytwarzania materiałów wybuchowych inicjujących, jak piorunian rtęci, azotek ołowiu, acetylenek miedzi itp.,
19. „ do wytwarzania żywic sztucznych,
20. „ do wytwarzania nitrogliceryny, tetrylu itp.,
21. „ zawierające części szklane w przemyśle chemicznym,
22. „ porcelanowe, kamionkowe i emaliowane (kotły, wyparniki, itp.) w przemyśle chemicznym i farbiarskim,
23. „ do fabrykacji chlorku potasu, jak rynny, ślimaki,
24. „ do koncentracji roztworu kwasu siarkowego,
25. „ do odwadniania soli glauberskiej i otrzymania siarczanu sodu,
26. „ do mycia koksu,
27. „ farbiarskie we włókiennictwie,
28. „ gazowe do prasowania we włókiennictwie,
29. „ miernicze do kotłów i pras,
30. „ do wyświetlania beczek w browarnictwie,
31. Betoniarki,
32. Bębny i kalibry sortownicze,
33. Bębny w przemyśle garbarskim,
34. Bębny rozdzielcze z napędem pasowym do kamieni,
35. Chłodnice dla kwasów i gazów żrących żeliwne, ołowiane, kamionkowe,
36. Deflegmatory w rafineriach olejów i tłuszczów,
37. Desintegratory,
38. Desintegratory do mycia gazów na mokro w gazowniach,
39. Dźwigi budowlane i montażowe (przenośne lub przewoźne),
40. Elektrofiltry Cotrela w hutnictwie cynku,
41. Elektroobrabiarki ręczne jako to: elektrowiertarki, elektroszlifierki, elektropiły, elektromłotki itd. do węgla, drzewa, metali itp.,
42. Filtry wszelkie (ssące, azbestowe, do kurzu itd.),
43. Folusze we włókiennictwie,
44. Froterki elektryczne,
45. Grzejniki elektryczne i piecyki, przenośne,
46. Kadzie z rurami i mieszadłami mechanicznymi do rozpuszczania garbnika,
47. Kołowrotki linowe i łańcuchowe elektryczne, powietrzne i ręczne pod ziemią,
48. Kopiarki filmów,
49. Korkownice,
50. Kotły krackowe w rafineriach nafty,
51. Krystalizatory żelazne i drewniane wyłożone ołowiem,
52. Kufy farbiarskie, kadzie do karbonozowania „Jigiery" we włókiennictwie,
53. Kuźnie polowe,
54. Łamacze węgla i koksu,
55. Maszynki do czyszczenia rur i kotłów,
56. Maszynki do wiązania worków,
57. Maszynki do wyciągania korków,
58. Maszynki do zapalania ładunków wybuchowych w górnictwie,
59. Maszyny do cięcia gazami,
60. Maszyny do czyszczenia białych blach,
61. Maszyny do mycia butelek i mycia antałków,
62. Maszyny do piłowania drzewa przewoźne, z napędem mechanicznym,
63. Maszyny do odlewów natryskowych lub prasowanych,
64. Maszyny do składania: linotypy i monotypy,
65. Maszyny do torkretowania,
66. Maszyny do trzepania dywanów, elektryczne,
67. Maszyny do wywoływania taśmy filmowej z przynależnymi częściami i instalacją,
68. Maszyny odlewnicze pneumatyczne i elektryczne: do formowania, wytrząsania, przesiewania itd.,
69. Maszyny podsadzkowe w kopalnictwie,
70. Maszyny specjalne do lutowania,
71. Młynki do mielenia ołowiu,
72. Młyny do mielenia soli,
73. Młyny do pirytów w przemyśle papierniczym,
74. Młyny kulowe do przemiału soli lub innych materiałów żrących,
75. Młyny odśrodkowe,
76. Montejuse do kwasów,
77. Motocykle,
78. Nitownice pneumatyczne, elektryczne i mechaniczne,
79. Obrabiarki precyzyjne do metali,
80. Odkurzacze elektryczne,
81. Opory elektryczne,
82. Opryskiwacze,
83. Piaskownice,
84. Piece do topienia i rafinerii ołowiu i metali,
85. Piece do wypalania tarcz szlifierskich przy białym żarze,
86. Piece elektryczne laboratoryjne,
87. Piece o temperaturze powyżej 1200^0,
88. Piece przenośne,
89. Piecyki do ogrzewania wagonów do piwa,
90. Płuczniki benzolu i naftalenu,
91. Pneumatyczne młotki, nitownice, wiertarki itd.
92. Podgrzewacze elektryczne nitów,
93. Podnośniki do naftalenu i siarczanu amonu do pirytów,

94. Pompy do kwasów, ługów i cieczy żrących,
95. Pompy do płynów gorących,
96. Pompy do szlaki (piaskowe) do odpopielania urządzeń kotłowych,
97. Pompy kopalniane, szybowe,
98. Pompy przenośne i przewoźne,
99. Pompy studzienne, odśrodkowe,
100. Pompy ściekowe i do wykopów, do szlamu i mułu.
101. Przegrzewacze gazów,
102. Przesiewacze i sita mechaniczne,
103. Przewijaczki filmów z przynależnymi częściami i instalacją,
104. Przyczepki do samochodów ciężarowych,
105. Reflektory świetlne do atalier z przynależnymi częściami,
106. Retorty żelazne, żeliwne w przemyśle chemicznym,
107. Rowery osobowe i towarowe,
108. Rozlewaczki butelkowe,
109. Ruszty i sita sortownicze żelazne i metalowe,
110. Samochody ciężarowe,
111. Samochody osobowe,
112. Sikawki strażackie motorowe, przenośne,
113. Silniki elektryczne pracujące w działach o zawartości w powietrzu wilgoci, kwasów żrących lub pyłów,
114. Silniki pneumatyczne do rynien w kopalnictwie,
115. Silniki spalinowe szybkobieżne (powyżej 600 obrotów na minutę) do 10KM i przenośne,
116. Sprężarki powietrza przewoźne i ręczne,
117. Stoły dźwiękowe montażowe z przynależnymi częściami i instalacją) do montowania filmów dźwiękowych),
118. Stoły montażowe do montowania filmów (niemych) z przynależnymi częściami i instalacją,
119. Stoły trickowe do zdjęć filmowych rysowanych, napisów i tricków filmowych z przynależnymi częściami i instalacją,
120. Traktory,
121. Urządzenia akustyczne w kinematografice,
122. Urządzenia do badania wytrzymałości brykietów,
123. Urządzenia do badania wytrzymałości opon samochodowych,
124. Wagi stołowe i dziesiętne z odważnikami,
125. Wentylatory gazowe i pracujące powietrzem z zawartością par kwasów lub pyłów żrących,
126. Wiertarki elektryczne szybkoobrotowe,
127. Windy ratunkowe w górnictwie,
128. Wirówki do kwasów i ługów,
129. Wózki akumulatorowe,
130. Wózki silnikowe,
131. Wrębówki elektryczne i powietrzne,
132. Wytwornice acetylenowe i wodorowe, przewoźne,
133. Wywroty obrotowe w kopalnictwie i hutnictwie,
134. Zamykarki puszek blaszanych,

B. Narzędzia, przyrządy, przybory, instrumenty, części maszyn.

1. Armatura elektryczna oświetleniowa i energetyczna: gniazda wtykowe, kontakty, wyłączniki i przełączniki,
2. Armatura wszelka do kotłów, palenisk, przewodów rurowych,
3. Formy do wyrobu czekolady i do marmeladek,
3a. Gaśnice,
4. Imadła,
5. Instrumenty i przyrządy pomiarowe: szablony, toromierze, głębokomierze, kreślarki, termometry, liczniki: urządzeń wodnych, parowych, gazowych i elektrycznych itd., cyrkle, libelle, śruby, mikrometry, calówki, kompasy, kątowniki, pirometry, ciągomierze, pulsometry, czujniki, domiary stołowe, gwintomierze, kątomierze, precyzyjne i uniwersalne, miary zwijane elastyczne, sprawdziany, szublery, tachometry, aerometry, cukromierze, hydrometry itp.,
6. Lampy i latarki ręczne, również i górnicze: karbidowe, elektryczne, pneumo-elektryczne, gazowe, benzynowe, spirytusowe i naftowe,
7. Lampy i latarnie sygnałowe,
8. Modele drewniane, z żelaza i innych metali,
9. Narzędzia maszynowe jako to: frezy, gwintowniki, narzynki i oprawki do nich, noże do tokarek, matryce, stemple i sztance, piły taśmowe i tarczowe, przecinaki, przebijaki, rozwiertaki itp.,
10. Narzędzia ręczne jako to: noże zwykłe i talerzowe, siekiery, ośniki, dłuta, strugi, piły, świdry, młoty i młotki metalowe i kauczukowe, kielnie, pilniki, gwintowniki, żłobiarki, kleszcze, narzynki i oprawki do nich, obcinarki do rur, dziurniki, nożyce, wygładniki, łomy, haki, obcęgi wszelkie, piły do drzewa, pazury do wyciągania gwoździ, grace do wapna, alfabety, cykliny stolarskie, heble, kleszcze kowalskie, klucze francuskie, szwedzkie itp., kolby i lampy do lutowania, przecinaki, przebijaki, rozwiertaki, stemple, szpachle malarskie, ściągacze, śrubokręty, wiertła, wybijaki do nitów, żabki, numeratory, skrobaki, rębacze, plombownice itd.,
11. Narzędzia i przybory odlewnicze: łyżki, tygle, łopatki i łopaty formierskie, widły formierskie, formy, narzędzia do obsługi pieców, haki, skrobaki, zgrzebła, przebijaki, kielnie, czerpaki lejnicze, wlewnice, przechylniki wlewnic, kokile, skrzynie i ramy formierskie, płyty odlewnicze itp.,
12. Narzędzia do prac ziemnych i brukarskich: łopaty, szufle, rydle, szpadle, widły, grabie,

ubijaki, kilofy, oskardy, grabie do betonu, ubijaczki itp.,

13. Narzędzia wiertnicze: świdry, koronki, dłuta, flaszki do obciążników, klucze żerdziowe i fajkowe do rur pompowych, kluki, korony instrumentacyjne, kozy do rur, nożyce wiertnicze, odciski, pasterki, pętaczki do rur pompowych, rozszerzacze, świdry wiertnicze do wierceń systemów: kanadyjskiego, pensylwańskiego, rotary — werble, widełki liściaste, łyżki do czerpania mułu z otworów wiertniczych itp.,
14. Narzędzia używane przy grzaniu asfaltu,
15. Narzędzia rymarskie, futrzarskie i stosowane w garbarstwie,
16. Numeratory do maszyn biletowych i inne mechaniczne,
17. Odwadniacze do rur dla powietrza sprężynowego,
18. Okulary do aparatów Covpera,
19. Palniki gazowe przy kotłach parowych i destylacyjnych do pieców hutniczych.
20. Pistolety do lakierowania natryskowego,
21. Pompki blaszane do olejów,
22. Przybory drukarskie: klisze, końcówki, kliny wyzwalające do kaszt, odlewy drukarskie, linie, czcionki drukarskie, metalowe i drewniane, wszelkich rodzajów, linie mosiężne, ornamenty mosiężne i z metalu czcionkowego, matryce do maszyn do składania (do linotypów itp.), koryta metalowe (rotograwiura), kuwety porcelanowe, metalowe, krzemiankowe dla chemigrafii, rakle do maszyn drukarskich, szablony do drukarń itp.,
23. Przybory laboratoryjne metalowe,
24. Przybory tkackie: karty papierowe do krosien, karty do żakardów, cewki: papierowe, drewniane, metalowe, czółenka tkackie, gary do przędzy fibrowe i blaszane,
25. Przyrządy dla ochrony przeciwgazowej,
26. Przyrządy do pakowania (do ściągania bednarki),
27. Przyrządy ratownicze dla straży pożarnych: hydranty, drabiny, bosaki, topory itp.,
28. Przyrządy wszelkiego rodzaju osłony i zabezpieczenia wprowadzone w celu zapewnienia bezpieczeństwa przy pracy,
29. Rozpylacze (pulweryzatory) dla kwasów, ołowiane i inne,
30. Sita włosiane i metalowe zwyczajne,
31. Słupołazy,
32. Sprzęt do lutowania,
33. Szczotki metalowe,
34. Uchwyty do tokarek, wiertarek itp.,
35. Walce do wyrobu cukierków,
36. Zegary sprężynowe w halach fabrycznych,

C. Urządzenia.

1. Balony do wody sodowej,
2. Bańki na oliwę,
3. Beczki transportowe, żelazne i blaszane,
4. Beczki z mieszadłem blaszane,
5. Bębny z kablem gumowym do reflektorów,
6. Czerpaki żelazne, emaliowane, z blachy cynkowej i aluminiowej,
7. Drabiny szybowe,
8. Drezyny do transportu drzewa i materiałów,
9. Garnki do odwęglania,
10. Garnki emaliowane,
11. Głośniki,
12. Instalacje akumulatorowe,
13. Instalacje ogrzewcze w wagonach do przewozu piasku,
14. Kable do lamp ręcznych i maszyn spawalniczych,
15. Kable przełącznikowe dla kompresorów,
16. Kadzie dla surówki płynnej i płynnej stali,
17. Kierowniki szybowe i linowe, drewniane,
18. Kominki odciągające przy młynkach soli,
19. Odbiorniki przy urządzeniach do odbioru gazu,
20. Konewki,
21. Kontrola cieplna kotłowni,
22. Kontrola świetlna fabrykacji,
23. Koryta wsadowe do stalowni,
24. Kosze do węgla i smoły,
25. Kosze do blach do trawienia,
26. Kosze i piece paleniskowe używane w budownictwie,
27. Kosze żelazne do balonów szklanych,
28. Kotły: do gotowania i grzania smoły i asfaltu (podgrzewacze), do malakserów, pieców do ocynkowania i ocynowania, kociołki do topienia kopalin, żelazne do gotowania bezpośrednio na ogniu,
29. Kubły ocynkowane i emaliowane,
30. Lodówki,
31. Lutnie blaszane i inne,
32. Materiały pisemne: numeratory i datowniki, cyrkle, dziurkacze, wagi redukcyjne do papieru,
33. Metal czcionkowy przy wszystkich typach maszyn do składania,
34. Miski emaliowane używane w przemyśle spożywczym,
35. Misy blaszane używane w piekarniach,
36. Misy wież i komór ołowianych,
37. Naczynia do transportu płynnego powietrza.
38. Naczynia na karbid,
39. Naczynia transportowe dla materiałów wybuchowych wewnątrz fabryk (konwie, wiadra),
40. Naczynia z blachy stalowej, pokrytej ołowiem, ocynkowanej, z metali kwasoodpornych itp.
41. Obciągaczki do wód gazowych,
42. Obciągaczki piwne,
43. Obręcze przeznaczone do ręcznej konfekcji opon,
44. Ogniska kowalskie,
45. Okapy drewniane, żelazne i z blachy ocynkowanej,
46. Okładziny komór ołowianych,
47. Oliwiarki.
48. Paleniska kotłowe,
49. Pasy stalowe do transportu cukru,

50. Płyty żelazne dla stołów rozdzielczych węgla i smoły,
51. Płyty żeliwne dla podłogi do wozu gaśnicowego w koksowniach i przed piecami,
52. Pokrycia do stołów laboratoryjnych: ołów, cyna,
53. Polewaczki blaszane,
54. Przewody rurowe i rurociągi do ługów, kwasów i płynów żrących,
55. Pudła do wózków koksowych,
56. Rdzenie aluminiowe i żelazne do dętek samochodowych i rowerowych,
57. Rozdzielniki gazu w amoniakalni,
58. Rury do zraszania wodą robót górniczych i podsadzkowe,
59. Rynny do ługów, kwasów i płynów żrących,
60. Sita wodne, nurniki,
61. Skrzynie do fabrykacji lodu,
62. Sprzęt kuchenny (naczynia i przyrządy),
63. Stemple żelazne dla obudowy wyrobisk kopalnianych,
64. Stojaki do balotów z kordem,
65. Sygnalizacja szybowa i dołowa elektryczna,
66. Sygnalizacja szybowa ręczna,
67. Szpryce do mycia antałków i butelek,
68. Tablice ostrzegawcze mechaniczne,
69. Tacki emaliowane i aluminiowe,
70. Taczki żelazne,
71. Telefony pod ziemią,
72. Tory lekkie z podkładami używane na budowach,
73. Wagonetki na odpadki chemikalii,
74. Wagoniki drewniane do przewożenia kamienia,
75. Wagoniki wywrotowe,
76. Wanny do niklowania,
77. Wanny do rozpuszczania żelaza,
78. Wanny metalowe i drewniane do płóczek węglowych i rudzianych,
79. Warsztaty przenośne ślusarskie,
80. Wiadra emaliowane i cynkowane,
81. Wózki do koksu,
82. Wózki do suszarni,
83. Wózki elektrycznych kolejek linowych,
84. Wózki na gorące bloki i gorący żużel,
85. Wózki ogniotrwałe do pieców emalierni,
86. Wózki platformowe,
87. Wózki rusztowe dla maszyn Dwigth Lloyd,
88. Wózki wywrotowe,
89. Wywrotki do robót ziemnych,
90. Zawiesia do lin,
91. Zbiorniki i kadzie na kwasy, ługi i ciecze żrące, żelazne i metalowe,
92. Żerdzie wiertnicze z łącznikami,
93. Żyrandole i żarówki.

D. Różne oraz niemetalowe.

1. Aparaty i przyrządy dla ochrony przeciwgazowej,
2. Aparaty i przyrządy oddechowe ratunkowe wszelkich typów,
3. Balie,
4. Balony szklane,
5. Balony i skrzynki do osadzania pyłu cynkowego,
6. Baraki drewniane,
7. Beczki drewniane wszelkie,
8. Bielizna stołowa, pościelowa i kuchenna restauracyjna i hotelowa,
8a. Bębny kablowe,
9. Budki budowlane,
10. Butelki,
11. Cebry,
12. Chodniki, dywaniki, dywany itp. w restauracjach, hotelach, sklepach,
13. Cholewy skórzane do zgrzeblarek,
14. Czapy dla spawaczy,
15. Dachy papowe,
16. Dachy z blachy falistej nad paleniskami w rafineriach nafty,
17. Drabiny drewniane,
18. Drewniane nadstawki kotłów do gotowania mydła,
19. Drzewo na okłady walców i nożowisk holendrowych,
20. Ekrany z przynależnymi częściami,
21. Fartuchy gumowe,
22. Fartuchy, płaszcze,
23. Fartuchy skórzane dla robotników,
24. Filce wszelkie,
25. Filmy (negatywy, kopie, materiał reklamowy, tj. fotosy, plakaty, diafolie, ulotki, broszury itp.),
26. Gaza jedwabna młyńska,
27. Hełmy skórzane i z innych odpornych materiałów,
28. Izolacje kotłów, pieców, kadzi i rurociągów,
29. Kadzie do wypłókiwania chmielu,
30. Kadzie i koryta drewniane,
31. Kamienie litograficzne,
32. Kloce do prasowania odzieży,
33. Kosze trzcinowe, wiklinowe i skórzane do wełny, przędzy, węgla itp.,
34. Kotły do topienia i rafinerii ołowiu,
35. Liny i linki: manilla, konopne, bawełniane, skórzane, gumowe, wielbłądzie,
36. Lejki szklane,
37. Listwy drewniane do elektrod,
38. Markizy nad oknami wystawowymi,
39. Maski gazowe i do pyłów,
40. Materiały pisemne: stemple kauczukowe, skoroszyty, teczki, i teki skórzane, walizy wojażerskie,
41. Mieszadła drewniane,
42. Mundury, płaszcze i futra dla służby pojazdowej i dla straży pożarnej,
43. Naczynia drewniane, kamionkowe, fajansowe, porcelanowe, szklane,
44. Nosze do cegły,
45. Odzież ochronna dla robotników,
46. Ogrodzenia z drzewa,
47. Okapy drewniane,
48. Okłady papierowe walców kalandra,
49. Okłady walców gumowe, papierowe, azbestowe itp.,

50. Okulary i maski ochronne warsztatowe dla spawaczy, szlifierzy, giserów itp.,
51. Parniki drewniane do parzenia kloców,
52. Paski skórzane rozdzielcze do zgrzeblarek,
53. Paski ze skóry i z korka prasowanego do obciągania rolek,
54. Pasy napędowe i transportowe: manilla, konopne, bawełniane, wielbłądzie, skórzane, Balata, gumowe,
55. Pędzle,
56. Plandeki,
57. Płótna filtracyjne,
58. Płyty drewniane do przenoszenia surowców i wyrobów,
59. Płyty gumowe do drukarek, satyniarek,
60. Płyty koszykowe i drewniane do aparatów farbiarskich,
61. Podesty drewniane,
62. Podłogi drewniane,
63. Poduszki, podkłady i płótna do prasowania,
64. Pomosty drewniane,
65. Portiery i kurtyny,
66. Postumenty szklane i drewniane na wystawach,
67. Powijaki (lapping) do drukarek,
68. Półki,
69. Preszpany i brandpapy do pras.,
70. Przedmioty azbestowe, gumowe, kauczukowe itp. (płyty, bufory, węże, sznury, taśmy, opony, koła itp., rękawice, buty, ubrania itp.),
71. Przedmioty do ubierania wystaw, firanki i story,
72. Przedmioty pomocy sanitarnej,
73. Przezrocza,
74. Przyrządy dla Stacji Ratunkowych w górnictwie,
75. Przyrządy drewniane używane jako pomocnicze przy produkcji w postaci stojaków, nawijaczy, prycz, stołków, ram itd., używanych przy łuszczarkach, nożycach, prasach, czyszczarkach, obrzynaczkach, w sortowniach, magazynach itp.,
76. Przyrządy i sprzęt laboratoryjny szklany, porcelanowy i drewniany,
77. Przyrządy ratunkowe,
78. Przystanie ładunkowe z drzewa,
79. Regały do gumy (książki konfekcyjne),
80. Regały do przechowywania wódek i win,
81. Regały do suszenia (drabinki),
82. Rusztowania wszelkiego rodzaju drewniane,
83. Rynny drewniane,
84. Sanie do transportu drzewa,
85. Skórki cielęce do maszyn przędzalniczych,
86. Skóry egalizowane,
87. Skrzynie drewniane transportowe do wind,
88. Skrzynie do lasowania wapna,
89. Skrzynie transportowe drewniane,
90. Skrzynki do flaszek i syfonów,
91. Skrzynki murarskie,
92. Sprzęt stołowy (naczynia fajansowe, porcelanowe, karafki, wazony, popielniczki itp.),
93. Sprzęt sypialniany w hotelach (materace, sienniki, pledy, kołdry itp.),
94. Stoły do magazynowania wódek i win,
95. Stoły i krzesła ogrodowe drewniane,
96. Stoły robocze i laboratoryjne drewniane,
97. Stoły strycharskie,
98. Sukna gumowe do maszyn przędzalniczych,
99. Sukna techniczne, filce, plusze, węże pluszowe,
100. Syfony,
101. Szalówki do betonu,
102. Szkło ochronne dla olejarek, wodowskazów, wzierników itp.,
103. Szpagaty, sznurki i taśmy wrzecionowe do maszyn przędzalniczych,
104. Szyby do postumentów w oknach wystawowych,
105. Szyby szklane do fotomontażu,
106. Szczeliwo azbestowe, gumowe, tekturowe, klingeryt itp.,
107. Szczotki wszelkie: do zamiatania, używane przy prasowaniu, do ubrań itp.,
108. Taczki drewniane,
109. Tkaniny filtracyjne,
110. Torby narzędziowe,
111. Trójkąty i czworonogi szybowe, drewniane,
112. Ubrania ochronne,
113. Ubrania szybowe,
114. Uprząż,
115. Urządzenia ambulatorium,
116. Urządzenia reklamowe (instalacje neonowe i inne reklamy świetlne),
117. Wałki drewniane używane przy kalandrach i stołach konfekcyjnych,
118. Wanny drewniane,
119. Węże włókienne, gumowe i kombinowane dla wody, powietrza i gazów, z armaturą lub bez,
120. Wiadra drewniane,
121. Wieże wiertnicze drewniane wraz z jatą maszynową,
122. Worki filtracyjne,
123. Wózki drewniane,
124. Wózki ręczne do przewożenia skór,
125. Wycieraczki i szczotki,
126. Wyprawa pieców do hartowania,
127. Zbiorniki do kwasów i oleju drewniane.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Dr J. Lubowicki*

351

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 kwietnia 1937 r.

L. D. V. 21394/2/37

w sprawie zwolnienia Banku Gospodarstwa Krajowego od obowiązku dołączania wykazów potrąceń przy wpłacaniu podatku dochodowego od uposażeń, podatku specjalnego od wynagrodzeń oraz dodatku komunalnego do podatku dochodowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu zezwala Instytucji Centralnej Banku Gospodarstwa Krajowego i wszystkim jego oddziałom na wpłacanie do Kas Skarbowych podatku dochodowego od uposażeń służbowych, dodatku komunalnego do państwowego podatku dochodowego oraz podatku specjalnego od wynagrodzeń bez dołączania wykazów potrąceń względnie odpisów list płacy, przewidzianych w art. 44 ustawy o państwowym podatku dochodowym oraz w art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 503).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

352

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 kwietnia 1937 r.

L. D. III. 5604/4/37

w sprawie zamknięcia ksiąg bierczych podatku gruntowego za okres 1936/37.

Do

wszystkich urzędów skarbowych w okręgu Izb Skarbowych: Białostockiej, Brzeskiej, Grudziądzkiej, Kieleckiej, Lubelskiej, Łódzkiej, Łuckiej, Nowogródzkiej, Poznańskiej, Warszawskiej Grodzkiej i Okręgowej oraz Wileńskiej.

Nawiązując do okólnika z dnia 8 b. m. L. D. III. 5219/4/37 r., (rozesłanego bezpośrednio do urzędów skarbowych) i z dnia 27 lutego r. b. L. D. III. 2590/4/37 r., Ministerstwo Skarbu zarządza, aby urzędy skarbowe, w miarę możności, jeszcze przed otrzymaniem egzemplarza Dz. U. R. P., zawierającego rozporządzenie Ministra Skarbu o wymiarze i poborze podatku gruntowego, przystąpiły do zamykania ksiąg bierczych podatku gruntowego za okres budżetowy 1936/37. Wobec bowiem przekazania zarządom gmin poboru podatku gruntowego od indywidualnych płatników, opłacających wymieniony podatek w wysokości do 110 zł (włącznie) zachodzi konieczna potrzeba jak najrychlejszego doręczenia zarządom gmin wykazu zaległości tego podatku z lat ubiegłych.

Po zamknięciu i uzgodnieniu kont, wszystkich płatników na obszarze danej gminy należy zaległości płatników omawianej wyżej kategorii wpisać, według lat, do specjalnego wykazu zatytułowanego: „Wykaz zaległości, podlegających zapisaniu na kontach płatników podatku gruntowego w księdze bierczej B. gminy . . . .". Wykaz powyższy należy sporządzić w dwóch egzemplarzach.

Ogólną sumę zaległości na kontach wymienionych wyżej kategorii indywidualnych płatników ustalona w wykazie dla poszczególnej gminy (według lat) należy dodać do ewentualnej zaległości, obciążającej daną gminę **jako jednostkę zbiorową** i ogólną łączną sumę (według lat), zapisać jako zaległość początkową gminy w księdze bierczej A, założonej na okres budżetowy 1937/38, po czym obydwa egzemplarze wykazu przesłać zarządowi właściwej gminy celem zapisania zaległości na kontach płatników w księdze bierczej podatku gruntowego B. W piśmie, przy którym urząd prześle zarządowi gminy wykazy (w 2-ch egzemplarzach) należy zażądać, aby zarząd gminy na jednym egzemplarzu wykazu potwierdził jako odbiór i niezwłocznie zwrócił urzędowi skarbowemu. Potwierdzone wykazy ma kasa urzędu przechowywać w swych aktach jako dowód przekazania gminie zaległości poboru.

W związku z nadsyłaniem przez niektóre urzędy skarbowe zapotrzebowań na bardzo duże ilości druków dziennika specjalnego wzór N. 1, Ministerstwo Skarbu poleca wszystkim urzędom skarbowym, aby zgłaszały dodatkowe zapotrzebowanie na omawiane druki tylko w ilościach **koniecznie potrzebnych** na bieżący okres budżetowy.

Zarazem Ministerstwo zauważa, że druki dzienników specjalnych Nr 1 mają być dostarczone przez urzędy skarbowe jedynie i wyłącznie zarządom gmin.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Zakrzewski.*

Warszawa, dn. 16 kwietnia 1937 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym do wiadomości. Postanowienia dwóch ostatnich ustępów powyższego okólnika mają być ściśle przestrzegane przez urzędy skarbowe również w okręgach Izb Skarbowych Krakowskiej, Lwowskiej i Stanisławowskiej.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Zakrzewski.*

353

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 12 kwietnia 1937 r.

w sprawie uzupełnienia okólnika nr 28 z dnia 1 kwietnia 1937 r.

Uwzględniając wniosek Komisji Technicznej przy Związku Banków i Banku Francusko-Polskiego Komisja Dewizowa uchwaliła w dniu 9 kwietnia 1937 r. wprowadzić następujące zmiany i uzupełnienia w rozdziale II okólnika nr 28:

1. w ustępie pierwszym (str. 3) skreśla się końcowe słowa: „oraz generalnych zezwoleń, udzielonych wnioskodawcom przez Komisję Dewizową", a natomiast wstawia się po kropce następujące zdanie: „Generalne upoważnienia do samodzielnego dysponowania posiadanymi zapasami dewiz, udzielone przez Komisję Dewizową niektórym przedsiębiorstwom i organizacjom, unieważnia się, o ile chodzi o przekazy z tytułu zobowiązań, wyszczególnionych w niniejszym rozdziale; przekazy takie mogą być odtąd dokonywane tylko w sposób ustalony w niniejszym rozdziale na zasadzie indywidualnej decyzji Komisji Dewizowej lub banku dewizowego".

2. ustępy trzeci i czwarty (str. 3) skreśla się w całości od słów: „Oddziały Banku Polskiego" do słów „Banku Francusko-Polskiego", a nastomiast wstawia się ustępy następujące:

„Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe będą wpłacać pokrycie przekazów do Francji w ramach przepisów niniejszego rozdziału Oddziałowi Banku Francusko-Polskiego w Warszawie, któremu przysługuje prawo zwrotu wpłaconego pokrycia w przypadku nieprzyjęcia zlecenia do wykonania.

Zlecenia na przekazy winny opiewać na sumę ściśle określoną we frankach francuskich lub złotych; należności, opiewające na inne waluty, mają być przeliczone na złote podług ostatniego średniego kursu transakcyjnego danej dewizy, notowanego na giełdzie warszawskiej przed dniem dokonania wpłaty Bankowi Francusko-Polskiemu w Warszawie.

Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe będą obliczać zleceniodawcom przekazy, opiewające na franki francuskie, po kursie sprzedaży wypłaty na Paryż, notowanym na giełdzie warszawskiej w dniu przyjęcia zlecenia do wykonania przez Bank Francusko-Polski w Warszawie.

Przekazy, opiewające na złote, będzie wykonywać Bank Francusko-Polski w Warszawie po kursie transakcyjnym giełdy warszawskiej notowanym dla wypłaty na Paryż w dniu wykonania zlecenia; od takich przekazów banki dewizowe będą pobierać tytułem prowizji 2‰ — minimum zł 2,—, z której połowę będą odstępować Bankowi Frencusko-Polskiemu w Warszawie.

W związku z powyższymi przepisami klauzula na wekslach, wysyłanych za granicę z tytułu zobowiązań wyszczególnionych w niniejszym rozdziale, umieszczona w myśl okólnika nr 26 ust. II, p. a) winna brzmieć: „zezwolono na wysłanie za granicę i przekazanie równowartości za granicę w terminie . . . . w drodze rozrachunku we frankach francuskich przez Bank Francusko-Polski".

Od sumy zezwolenia, udzielonego w ramach przepisów niniejszego rozdziału, Oddziały Banku Polskiego i banki dewizowe będą pobierać na rzecz Komisji Dewizowej opłatę manipulacyjną podług przepisów okólnika nr 20".

Komisja Dewizowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

w sprawie zagubienia pieczęci.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, celem zapobieżenia ewentualnym nadużyciom, że zostały zagubione pieczęcie metalowe z godłem państwowym z napisem w otoku:

1) Izba Skarbowa Brzeska — Inspektor Akcyzowy Rejonu Nr 20,

2) Izba Skarbowa Brzeska — Inspektor Akcyzowy Rejonu Nr 18 i

3) Izba Skarbowa Brzeska — Kontroler Akcyzowy Nr 41.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 16 kwietnia 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	90,03	88,60
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,28	5,25½
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,28	5,25½
Floreny holenderskie	100 Fl.	289,62	287,90
Franki francuskie	100 Fr.	23,59	23,45
Franki szwajcarskie	100 Fr.	120,70	119,90
Funty angielskie	1 Ł.	25,96	25,80
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	16,20	15,70
Korony duńskie	100 K.	115,89	115,05
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	130,38	129,40
Korony szwedzkie	100 K.	133,78	132,80
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	24,50	23,50
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,47	11,00
Marki niemieckie	100 Mk.	125,00	122,00
Pengő węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	97,50	96,50

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	288,90	289,62	288,18
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	88,85	89,03	88,67
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,47	11,41
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	115,60	115,89	115,31
Londyn	1 Ł.	25,89	25,96	25,82
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,95	27,75
Montreal	1 Dol.	—	5,28¾	5,26¼
Nowy Jork	1 Dol.	5,27½	5,28¾	5,26¼
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,27¾	5,29	5,26½
Oslo	100 K.	130,05	130,38	129,72
Paryż	100 Fr.	23,53	23,59	23,47
Praga	100 K.	18,38	18,43	18,33
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	133,45	133,78	133,12
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	120,40	120,70	120,10
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	130,00	127,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.